ชีวประวัติคริสเตียนคนสำคัญสำหรับผู้อ่านวัยเยาว์

ซีโมเนตตา คาร์ร์

ชาร์ลส์ แฮดดอน สเปอร์เจียน

ชาร์ลส์ แฮดดอน สเปอร์เจียน

โดย ซีมเนตตา คาร์ร์

พร้อมภาพประกอบโดย แมต์ต อบรู้

เกรซ บรรณสาร
www.gracebannasan.com

ชาร์ลส์ แฮดดอน สเปอร์เจียน
Charles Haddon Spurgeon
© 2026 โดย เกรซบรรณสาร (Grace Bannasan)

สงวนลิขสิทธิ์. ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ไปใช้หรือทำซ้ำในลักษณะใดๆ โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร ยกเว้นในกรณีของใบเสนอราคาสั้นๆ ที่รวมอยู่ในบทความและบทวิจารณ์สำคัญ ส่งคำขอของคุณไปยังผู้จัดพิมพ์ตามที่อยู่ต่อไปนี้:

All rights reserved. No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsoever without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles and reviews. Direct your request to the publisher at the following address:

เกรซบรรณสาร
Grace Bannasan
บ้านเลขที่ 10 หมู่ 1
ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด
จ.เชียงใหม่ 50220
โทรศัพท์ 080 053 4556
gracebannasan@gmail.com
www.gracebannasan.com

พิมพ์ในประเทศไทย
Printed in Thailand.

คัดลอกหรืออ้างอิงข้อพระคัมภีร์จาก พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย สงวนลิขสิทธิ์โดยองค์การอมตธรรม พระคริสตธรรมคัมภีร์ ฉบับมาตรฐาน 2011 สงวนลิขสิทธิ์โดยสมาคมพระคริสตธรรมไทย

จัดพิมพ์โดย เกรซ บรรณสาร/Grace Bannasaan
โครงการภายใต้มูลนิธิมหกิจพระคุณของแบ๊บติสต์ในประเทศไทย

เผยแพร่ครั้งแรกเป็นภาษาอังกฤษภายใต้ชื่อ Charles Haddon Spurgeon หนังสือเล่มนี้ได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกในสหรัฐอเมริกาโดย Reformation Heritage Books, 3070 29th Street SE, Grand Rapids, MI 49512
© 2021 โดย ซิโมเนตตา คาร์ร์. แปลโดยได้รับอนุญาต

ผู้แปล: ฤทัยทิพย์ แซ่ลิ้ม (Ruhtaitip Saelim)
ตรวจสอบโดย: จันทร์ธิมา วรกา (Editor: Chanthima Woraka)

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

คาร์ร์, ซิโมเนตตา.
ชาร์ลส์ แฮดดอน สเปอร์เจียน.-- เชียงใหม่ : มูลนิธิมหกิจพระคุณของแบ๊บติสต์ในประเทศไทย, 2569.
64 หน้า.-- (ชีวประวัติคริสเตียนสำหรับเด็กๆ นักอ่านทั้งหลาย)
1. สเปอร์เจียน, ชาร์ลส์ แฮดดอน, ค.ศ.1834-1892. 1. ฤทัยทิพย์ แซ่ลิ้ม, ผู้แปล.
II. อับรา ซัส, แมตต์, ผู้วาดภาพประกอบ. III. ชื่อเรื่อง
286.1092
ISBN 978-616-94949-7-3

เกรซ บรรณสาร
www.gracebannasan.com
10/1 ม.1 ตลาดใหญ่ ดอยสะเก็ด เชียงใหม่ 50220
โทร. 080-053-4556 gracebannasan@gmail.com
www.GraceBannasan.com
Facebook.com/GraceBananSan

ชีวประวัติคริสเตียนคนสำคัญ สำหรับผู้อ่านวัยเยาว์

ชุดหนังสือนี้แนะนำให้เด็กๆ รู้จักกับบุคคลสำคัญในประวัติศาสตร์คริสเตียนคนสำคัญ ทั้งผู้ปกครองและครูจะชื่นชมคุณค่าทางการศึกษาที่มอบให้แก่นักเรียน ในขณะที่คุณภาพของการจัดพิมพ์และภาพประกอบทำให้หนังสือแต่ละเล่มเป็นสมบัติล้ำค่าที่สืบทอดอยู่ไปได้หลายชั่วอายุคนนอกจากนี้ หนังสือในชุดยังให้มากกว่าเรื่องราวชีวิตของบุคคล โดยสอนให้ผู้อ่านวัยเยาว์เข้าใจความสำคัญทางประวัติศาสตร์และหลักคำสอนของแต่ละบุคคลด้วย

ชีวประวัติคริสเตียนคนสำคัญ สำหรับผู้อ่านวัยเยาว์

จอห์น คาลวิน
ออกัสตินแห่งฮิปโป
จีอห็นำ โอ
อะทาเนเชียส
เลดี้ เจน เกรย์
อันเซลม์แห่ง
แคนำเทอรู้เบอ
จีอห็นำ นำ
โจนาธาน เอดเวิดส์
มารี ดูรันด์
มาร์ติน ลูเทอร์
ปีเต๋อ มาร์เทอร์ เวอร์มิกกล่
ไอรู้เนำ
จีอห็นำ นาิ
จี้เล่ย กอนำซี
บ่.บ่. วอรู้ฟิล
จอห์น บันยัน
ฟิลลิส วีทล่ย์

สารบัญ

บทนำ 5

บทที่ 1: เด็ ชายผู้ ยากรู้ ยากเห็น 6

บทที่ 2: มองไปที่พระคริสต์ 14

บทที่ 3: ชายห็ ุ่มกับพระมหาบัญชา 23

บทที่ 4: เริ่มสรู้ งครอบครัว 27

บทที่ 5: ความส่ขและความโศกเศรู้ 37

บทที่ 6: เปิดคลังพระพร 42

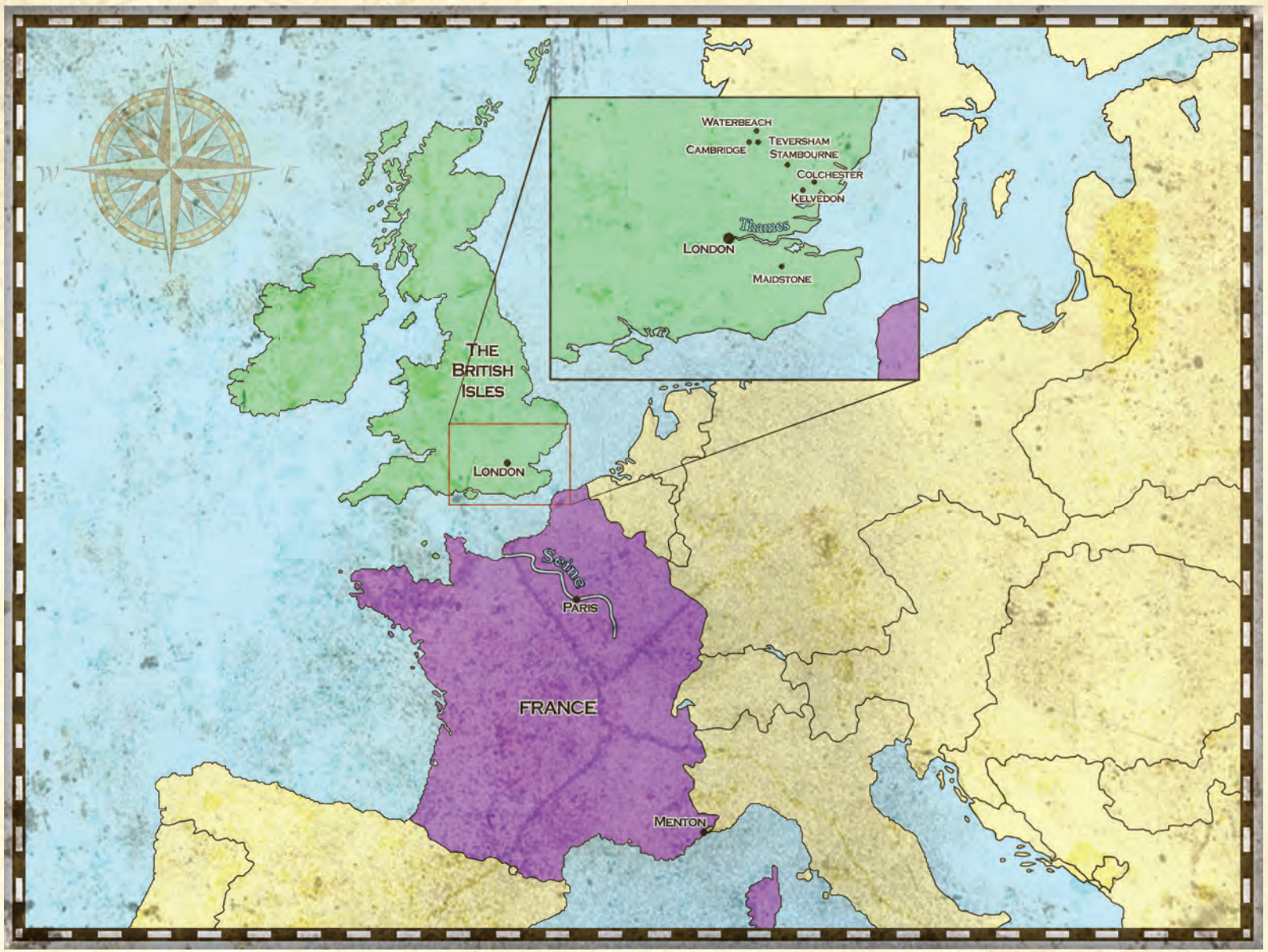
บทที่ 7: ปีสุดท้าย การต่อสู้ครั้งสุดท้าย 48

ลำดับเวลาช่วิตของสเปอร์เจี น 57

รู้หรือไม่? 58

ถ้อยคำจากสเปอร์เจี น 62

คำขอบค่ณ 64

แผนที่สร้างโดย ทอม แคร็อลล์

แผนที่ยุโรปตะวันตกในช่วงชีวิตของสเปอร์เจียน

บทนำ

เมื่อชาร์ลส์ สเปอร์เจียนนำเป ัยรุ่นท่ท้อแท้ นักเทศน์คนหน่ง บอกให้เขามองไปท่พระคริสต์ ด้วยพระค่ณของพระเจ้า สเปอร์เจียนได้ทำตามคำแนะนำ และช่วิตของเขาก็เปล่ยนไป ห ังจากนั้น เขาอ่ทิศเวลาทั้งหมดเพื่อช้นำผ้อื่นไปส่พระคริสต์ องค์เด่ยวกั

ปัจจ่บัน สเปอร์เจียนได้รับการยกย่องว่าเป็นห ่งในนักเทศน์ยิ่งใหญ่ท่สุดในประวัติศาสตร์คริสเต่ยนำเขาย่ด ่นในคำสอนห ักของพรู ัมภีร์ นั่นคือเรื่องราวท่พระเจ้าทรงส่งพระบ่ตรู พรู้อ ์มาสิ้นพระชนม์เพื่อความบาปของประชากรของพระองค์ เพื่อท่พระองค์จะ ำพวกเขากลับมาหาพระองค์ได้ ในย่คท่นักเทศน์หลายคนพ้ด ึงเรื่องอื่น ๆ และม่งเน้นการบอกผ้คนว่าจะเป็นครู้สเต่ยนำท ได้อย่างไร สเปอร์เจียนสามารถรวบรวมผู้คนจำนวนมากได้เพียงด้วยการู้แสด ้เห็นถ่งพรู้ ิสต์ต์ มท่เปิดเผยในพระคัมภีร์ และความรักของพรู้อ ์ท่มีต่อผ้ท่ไม่มีทางช่วยตัวเองให้รอดได้

WWW.PRINCEOFPREACHERS.ORG

ชาร์ลส์ สเปอร์เจียน

บทที่ 1

เด็กชายผู้อยากรู้อยากเห็น

ชาร์ลส์ สเปอร์เจียนเกิดเมื่อวันที่ 19 มิถุนายน 1834 ที่เคลเวดอน ซึ่งเป็นหมู่บ้านในมลฑลเอสเซ็กซ์ ปู่ของเขาเป็นคนแรกในครอบครัวที่ได้เรียนหนังสือ พ่อของเขาเป็นคนงานในไร่ฝ้าย ในเวลานั้น จอห์นทำงานให้กับบริษัทถ่านหินและขนส่ง และมีเป้าหมายที่จะเป็นนักเทศน์ เมื่อชาร์ลส์อายุได้ 10 เดือน ครอบครัวย้ายไปอยู่ที่เมืองโคลเชสเตอร์ ซึ่งอยู่ห่างจากหมู่บ้านเคลเวดอนไปทางตะวันออกเฉียงเหนือประมาณ 10 ไมล์

ประมาณ 8 เดือนก่อนหน้านี้ ก่อนที่ลูกคนที่สองจะเกิด จอห์นและอีไลซาคิดว่าเป็นการดีที่สุดที่จะส่งชาร์ลส์ไปอยู่กับคุณปู่เจมส์ และคุณย่าซาราห์ในเมืองสแตมบอร์นซึ่งอยู่ใกล้ๆ เจมส์ สเปอร์เจียนเป็นผู้รับใช้ในคริสตจักรท้องถิ่นที่นั่น

บ้านที่สเปอร์เจียนเกิดในหมู่บ้านเคลเวดอน, มณฑลเอสเซกซ์ ประเทศอังกฤษ

(ภาพโดย ไนเจล เพอร์ดีย์)

ป้ายนี้ระบุบ้านที่สเปอร์เจียนเกิด คำว่า "นักสังคมสงเคราะห์" (philanthropist) หมายถึง "ผู้ที่ช่วยเหลือคนที่ต้องการความช่วยเหลือ"

(ภาพโดย แคโรไลน์ โจนส์)

เจมส์และซาราห์ดีใจที่ชาร์ลส์มาอยู่ในบ้านของพวกเขา เช่นเดียวกับ แอนำนลูกสาววัย 17 ปีของพวกเขา ที่ให้ความสนำจี ับเด็กชายตัวน้อยเป็นพิเศษ ดูแลเขาราวกับเป็นลูกของตัวเอง ตลอดชีวิตของเขา ชาร์ลส์มีความทรงจำที่มีความสุขเกี่ยวกับช่วงเวลานั้น

ความทรู ำบางอย่างเหล่านี้รวมถึงสวนขนาดใ ญ่และม้าโยก ซึ่งเป็นม้าตัวเดียวที่เขาเคยชอบขี่ ทันทีที่เขาอ่านออก เขาใช้เวลาส่วนใหญ่ในห้องสมุดของคุณปู่ สำรวจหนังสือต่าง ๆ เช่น “บนทางสู่สวรรค์” *(Pilgrim’s Progress)* โดยจอห์นำ บั

ชาร์ลส์กลับไปอยู่กับพ่อแม่เมื่ออาย่ 5 ขวบ เขาม่ความส่ข แต่รู้ว่าจะคิดถึงค่ณป้าค่ณย่า โดยเ พาะค่ณป้าที่กลายเป็นเพื่อนสนิท ทั้งชาร์ลส์และคุณปู่ต่างร้องไห้เมื่อต้องกล่าวคำอำลา

“บนทางสู่สวรรค์” โดยจอห์น บันยัน เป็นหนึ่งในหนังสือเล่มโปรดของสเปอร์เจียนตั้งแต่เด็ก ตลอดชีวิตของเขา เขาอ่านหนังสือเล่มนี้มากกว่า 100 ครั้ง ภาพนี้แสดงสองหน้าจากฉบับรวมผลงานทั้งหมดของจอห์น บันยัน พิมพ์ครั้งแรก ค.ศ. 1736-1737

(ศาสนาจารย์คริสโตเฟอร์ กอร์ดอน)

จากนั้นเจมส์ก็พูดว่า “ลูกเอ๋ย คืนนี้เมื่อดวงจันทร์ส่องแสงที่เมืองโคลเชสเตอร์ ให้หันมองที่ดวงจันทร์ อย่าลืมว่ามันเป็นดวงจันทร์ดวงเดียวกับที่คุณปู่จะมองจากเมืองสแตมบอร์น” เป็นเวลาหลายปีที่ชาร์ลส์ชอบมองดวงจันทร์ โดยคิดว่าสายตาของเขาและคุณปู่บรรจบกันที่นั่น

ชาร์ลส์ยังรู้ด้วยว่าเขาสามารถไปเยี่ยมคุณปู่คุณย่าได้ทุกฤดูร้อน และเขาตั้งตารอช่วงเวลาเหล่านั้น ครั้งหนึ่งเมื่อเขาอายุประมาณ 7 ขวบ เขาได้ยินคุณปู่พูดด้วยความกังวลเกี่ยวกับชายคนหนึ่งจากคริสตจักรที่ใช้เวลาส่วนใหญ่ดื่มเบียร์ที่โรงเหล้าท้องถิ่น ชาร์ลส์ไม่อยากเห็นคุณปู่เศร้า จึงตัดสินใจทำอะไรบางอย่างกับสถานการณ์นี้

วันรุ่งขึ้นเขาเดินไปที่โรงเหล้าและยืนอยู่ตรงหน้าชายคนนั้นและชี้นิ้วใส่เขา ถามว่าเขากำลังทำอะไรอยู่ที่นั่น เขาพูดว่า “ผมอับอายแทนคุณ! ผมจะไม่ทำให้ศิษยาภิบาลของผมต้องเสียใจแน่ๆ” แล้วเขาก็เดินจากไป

ชายคนนั้นโกรธมาก เด็กน้อยคนหนึ่งจะพูดจับผิดให้เขาแบบนั้นได้อย่างไร? เขารีบไปที่บ้านสเปอร์เจียนเพื่อคุยกับคุณปู่ของชาร์ลส์ระหว่างทางไปที่นั่น เขาตระหนักว่าชาร์ลส์พูดอะไรจากใจ ได้ขอให้พระเจ้าทรงอภัย เขาก็ยังไปหาเจมส์ สเปอร์เจียน แต่เพียงเพื่อบอกว่าเขาเสียใจ

ชาร์ลส์ สเปอร์เจียนวัยเยาว์ท้าทายชายคนหนึ่งให้เลิกนิสัยที่ไม่ดี

ริชาร์ด นิลล์

(จากหนังสือ *"ชีวิตของริชาร์ด นิลล์" (the life of Richard Knill)*
โดย ริชาร์ด นิลล์ และชาร์ลส์ มอร์ตัน เบอร์เรลล์, ค.ศ. 1860)

ที่บ้านของคุณปู่คุณย่า ชาร์ลส์ได้พบกับผู้คนที่น่าสนใจมากมาย รวมถึงมิชชันนารีที่มาเยี่ยมสองสามคนที่ชื่อว่านั้นคือริชาร์ด นิลล์ ซึ่งประทับใจในความปัญญาและความสามารถในการพูดของชาร์ลส์เป็นพิเศษ และถามว่าเขาจะใช้เวลากับชาร์ลส์ทุกเช้าเพื่อพูดคุยเกี่ยวกับพระคัมภีร์ได้ไหม ชาร์ลส์ตกลง และนิลล์ปลุกชาร์ลส์ทุกวันต่อมาหลายโมงเพื่อพูดคุยและอธิษฐานร่วมกันในห้องนอนของครูอบ

"ทุกนั้น ด้วยวิธีที่หวานชื่นที่สุดๆ" ชาร์ลส์จำได้ในภายหลัง "เขาเล่าให้ผมฟังถึงความรักของพระเจ้าและความสุขของการไว้วางใจ นำพระองค์และรักพระองค์ตั้งแต่วัยเด็ก ด้วยเรื่องราวมากมาย เขาเทศนาเรื่องพระคริสต์ให้ผมฟัง และบอกว่าพระเจ้าทรงกับเขาอย่างไร แล้วเขาก็อธิษฐานขอให้ผมรู้จักพระองค์และรับใช้พระองค์"

มิชชันนารีริชาร์ด นิลล์ เล่าให้ชาร์ลส์ สเปอร์เจียนฟังเกี่ยวกับความรักของพระเยซู

นิลล์ใช้เวลากับชาร์ลส์เป็ เวลาสามวัน ฟังเขาและตอบคำถามของเขา ในวันสุดท้ายของการเยี่ยม ระหว่างการอธิษฐานประจำวันของครอบครัว เขาอุ้มชาร์ลส์ขึ้นมานั่งบนตัก และประกาศว่า “เด็กคนนี้จะเทศนาพระกิตติคุณในวันหนึ่ง และเขาจะเทศนาให้คนจำนวนมากฟัง”

นิลล์ทำนายอย่างเฉพาะเจาะจง เขาเชื่อว่าชาร์ลส์จะเทศนาที่คริสตจักรให็ แห่งห็ งในลอนดอน สักวันห็ ง นั่นคือคริสต์ ักรเซอร์เรย์ (Surrey Chapel) เขามอบเห็ียญซิกซ์เพนซ์ (มีค่าประมาณสามสิบปอนำ์อังกฤษหรือสี่สิบดอลลาร์สห็ัฐในำปั บันำ)ให้ชาร์ลส์โดย เงื่อนไขว่าเขาต้องท่องเพลงนมัสการ “พรู้ะ ้าทรงกระทำการอย่างลึกลับ” (God Moves in Mysterious Way) ของวิลเลี่ยม คาวเปอร์ จากนั้นเขาให้ชาร์ลส์สัญญาว่า จะ ้องเพลงนี้กับคริสเตียนที่คริสต์ ักรเซอร์เรย์เมื่อเขาไปเทศนาที่นั่น แน่นอน สเปอร์เจียนได้เทศนาให้คนนับพันฟังในเวลาต่อมา เขายังได้เทศนาที่คริสตจักรเซอร์เรย์และร้องเพลงของคาวเปอร์ที่นั่นด้วย

ชาร์ลส์ยังคงเรียนำได่ เกรู้ องเขาตกลงเพียงครั้งเดียวในำ่วงที่ครูจัด็ ห้นักเรียนำ่ แย่ที่สี่ด็ ั่งห็ ังห้อง แต่นั่นเป็นที่ตั้งเครื่องทำความร้อน ในำฤหนาวที่หนาวเย็นำชาร์ลส์เริ่มสอบตกเพื่อให้ได้ย้ายไปใกล้แหล่งความร้อน เมื่อครูเข้าใจปัญหา เขาก็สลับตำแหน่งของนักเรียน และเกรดของชาร์ลส์ก็ดีขึ้น

หลังจากเรียนจบที่โคลเชสเตอร์ ชาร์ลส์และเจมส์พี่ชายของเขา ย้ายไปเรียนที่วิทยาลัยเกษตรกรรมในำเืองเมด็สโต์ มณฑลเคนำ์ ซึ่งลุงคนหนึ่งของพวกเขาสอนคณิตศาสตร์ ชาร์ลส์เรียนำ้ได้เร็วมากจนสามารถจับข้อผิดพลาดที่ล่องของเขาทำโดยไม่ตั้งใจใ้ ในำ่ สี่ด็เื่อรำคาญกับการแก้ไขบ่อย ๆ ลุงของเขาก็ส่งชาร์ลส์ไปเรียนด้วยตัวเองใต้ต้นโอ๊กริมแม่น้ำเมดเวย์

ไม่ว่าชาร์ลส์จะไป ่ไหน เขามักพบผู้คนท่ให้กำลังใจเขาในการดำเนินำ่วิต์คิสเต่ยนำห์ ่งในำ้ให้กำลังใจเหล่านั้นคือ แมรี่ คิง ซ่งทำงานเป็ แม่ครัวท่โรู้ง ียนนิวมาร์เก็ต์ อคาเด์ ่ (Newmarket Academy) ซ่งเป็นโรงเรียนต่อไปที่ชาร์ลส์ได้เข้าเรียน แมรี่ช่วยให้ชาร์ลส์เข้าใจว่า พระเจ้าได้ประทานพระสัญญาแห่งพระคุณที่ไม่ม่วันำ้กทำลายแก่ประชากรของพระองค์อย่างไร และผู้เชื่อนั้นเป็นหน่งเด่ยวกับพรู้ะ ิสต์ต์ลอด์ไป ่างไร พรู้ะอ ์จีะไ ่ม่วันำป่อยมือจากพวกเขา ในภายหลัง ชาร์ลส์กล่าวว่าเขาได้เรียนำ้จากเธอมากกว่าท่เขาจะได้เรียนรู้จากศาสตราจารย์หกคน “ในแบบที่เรามีในำท่กวันำนำห่ลายปีต่อมา เมื่อแมรี่แก่ตัวลงและต้องการความช่วยเหลือทางการเงิน ชาร์ลส์ก็ได้ดูแลเธอ

แม่น้ำเมดเวย์ใกล้เมืองเมดสโตน, มณฑลเคนต์ ในประเทศอังกฤษ

(ภาพโดย ลูค เมคเคอร์แนน)

บทที่ 2

มองไปที่พระคริสต์

แม้จะมีความรู้เกี่ยวกับพระคัมภีร์และได้รับกำลังใจจากผู้อื่น ชาร์ลส์มักสงสัยว่าพระเจ้ารักเขาจริงๆ หรือไม่ เขาตระหนักดีว่า ต่อให้เขาจะพยายามมากแค่ไหน เขาก็ไม่มีวันเชื่อฟังพระเจ้าได้มากเท่าที่เขาปรารถนา เขาเชื่อมั่นว่าพระเจ้าไม่สามารถให้อภัยเขาได้อีกต่อไป เขาอธิษฐานอย่างสิ้นหวังแต่ดูเหมือนจะไม่ได้รับคำตอบ

คำตอบมาถึงในวันที่ 6 มกราคม 1850 ขณะที่เขากลับมาที่เมืองโคลเชสเตอร์ในช่วงฤดูหนาว ในเวลานั้น จอห์น สเปอร์เจียนได้เริ่มเทศนาที่ทอลส์บิวรี่ เมืองเล็กๆ ห่างออกไป 12 ไมล์ ปกติแล้วเขาจะพาครอบครัวไปด้วย แต่ในวันฤดูหนาวนั้น หิมะตกหนักมาก จนเขาตัดสินใจไปคนเดียว ชาร์ลส์คิดว่าเขาสามารถเดินไปยังคริสตจักรที่เขารู้จักในโคลเชสเตอร์ได้ แต่พายุหิมะทำให้เขาต้องหยุดที่คริสตจักรเล็กๆ แห่งหนึ่งที่เขาไม่เคยไปมาก่อน

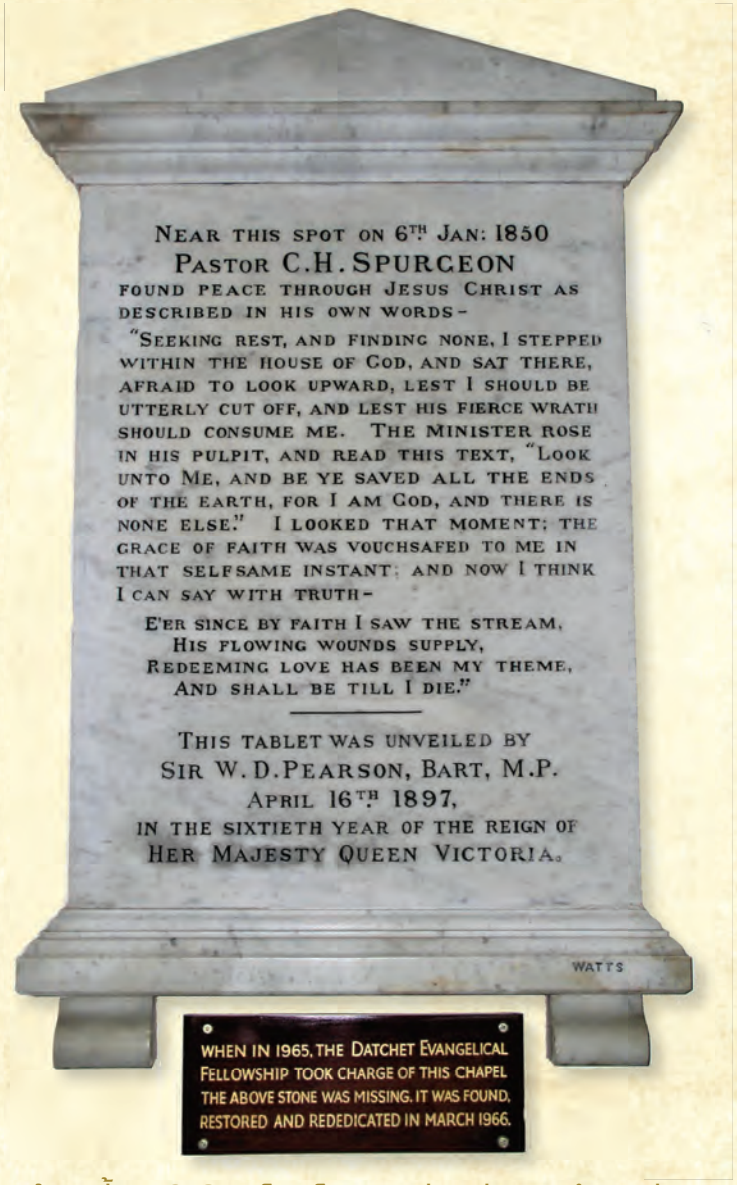

โบสถ์ในโคลเชสเตอร์ที่สเปอร์เจียน
หยุดในวันที่มีหิมะตกหนักได้รับการปรับปรุงใหม่
เป็นคริสตจักรอีแวนเจลิคัลแล้ว

(ได้รับความอนุเคราะห์จากคริสตจักรอีแวนเจลิคัลอาร์ทิลเลอรีสตรีท)

เนื่องจากสภาพอากาศท่ไม่ด่ ม่คนำพ่ยงไม่ก่คน ในำคิสต์ ักร แม้แต่ศิษยาภิบาลก็ต้องอย่บ้าน เพรู้ ติด็อ ้ข้างในำ้านเนื่องจากหิมะ ห็ ังจากผ่านไปสักพัก นักเทศน์อีกคนหน่งมาและอ่านพระคำจากพระคัมภีร์: “จึง ันำ าหาเรา และรับการช่วยให้รอด เจ้าทั้งหลายที่สุดปลายแผ่นดินโลกเอ๋ย” (อิสยาห์ 45:22) เขาเป็นคนำ รรมดา และเทศนาด้วยข้อความท่เรียบง่าย เขากล่าวว่า เพื่อรับความรอด คนำเรู้ ่ยงแค่ต้องมองไปท่พระคริสต์ด้วยความเชื่อ

นักเทศน์สังเกต์เ็นชาร์ลส์และมองต์รู้ ้าไปในดวงตาของเขา กล่าวว่า “ห็ ่มน้อย เจ้าด้ท่กข์ใจ ากเ!” ชาร์ลส์ต์กต์ ่ง สิ่งท่นักเทศน์พ้ด็ ั้นเป็นความจริง แต่ไม่เคยม่ใครพ้ด็ ับเขาจี กธรู้ าสน์เก่ยวกับร้ปลักษณ์ของเขามาก่อน “และเจ้าจะท่กข์ใจตลอด็ ป” นักเทศน์พ้ด็ ่อ “ท่กข์ใจในช่วิต์และ ่กข์ใจในความตาย ถ้าเจ้าไม่เชื่อฟังพระคำของเรา แต่ถ้าเจ้าเชื่อฟังเด๋ยวน้ ในขณะน้ เจ้าจะได้รับความรอด”

ป้ายนี้ภายในโบสถ์อาร์ทิลเลอรีสตรีทระบุตำแหน่งที่สเปอร์เจียนนั่งเมื่อวันที่ 6 มกราคม 1850

(คริสตจักรอีแวนเจลิคัลอาร์ทิลเลอรีสตรีท)

ทันใดนั้น นักเทศน์ยกมือขึ้นและกล่าวว่า “หนุ่มน้อย จงมองไปที่พระเยซูคริสต์! มอง! มอง! มอง! เจ้าไม่ต้องทำอะไรนอกจากมองและมีชีวิต” ในที่สุด หลังจากหลายปีแห่งการแสวงหาพระเจ้า ชาร์ลส์เข้าใจว่านั่นคือทั้งหมดที่เขาต้องทำ โดยพระคุณของพระเจ้า เพื่อรับความรอด “ณ ที่นั้นและในเวลานั้น เมฆหมอกก็หายไป ความมืดได้ม้วนตัวจากไป” ชาร์ลส์เขียน “และในขณะนั้นผมก็เห็นดวงอาทิตย์”

อีไลซา สเปอร์เจียนสังเกตเห็นการเปลี่ยนแปลงในตัวชาร์ลส์ทันทีที่เขากลับมาบ้าน เขาดูมีความสุขและผ่อนคลายเป็นครั้งแรกในรอบหลายเดือน เขาศึกษาพระคัมภีร์อย่างกระตือรือร้น พบความสบายใจอย่างเต็มที่เป็นครั้งแรกในรอบหลายปี ในเดือนมิถุนายน เมื่อเขารับคำเชิญให้ไปสอนที่โรงเรียนในเคมบริดจ์ เขาได้ให้คำสอนเดียวกันเกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้าแก่ชั้นเรียนรวีวารศึกษาสำหรับเด็ก ๆ ในคริสตจักรท้องถิ่น บทเรียนต่าง ๆ ของเขาชัดเจนและน่าสนใจมาก จนแม้แต่บรรดาผู้ใหญ่ก็ชอบเข้าร่วมเรียนด้วย

ความกระตือรือร้นและความสามารถในการสอนของสเปอร์เจียนทำให้ศิษยาภิบาลคนหนึ่งที่เคมบริดจ์ชื่อเจมส์ วินเทอร์ประทับใจ เมื่อคริสตจักรเล็ก ๆ ในเมืองเทเวอร์แชมซึ่งอยู่ใกล้เคียงต้องการนักเทศน์ วินเทอร์ก็นึกถึงสเปอร์เจียน

นักเทศน์พูดกับชาร์ลส์โดยตรงและบอกให้เขามองไปที่พระคริสต์

กระท่อมที่สเปอร์เจียนเทศนาครั้งแรก ตอนนี้เป็นบ้านส่วนตัว แต่ป้ายนี้ระบุเหตุการณ์สำคัญนั้น
(ภาพโดย เจฟฟ์ โจนส์)

สเปอร์เจียนำไ'ได้เข้าเรียนำนำโรู้ ียนำิเศษ์เ ื่อเป็นศิษยาภิบาล ในำ มัยนั้น การเข้าเรียนในสถาบันำ เตรียมศิษยาภิบาลนั้นเป็ โอกาสท่ม่ให้เฉพาะสมาชิกของคริสต์ ักรู้แอง ิกัน ซ่งเป็นคริสต์ ักรทางการของอังกฤษคริสตจักรอื่นำ ต้องพ่งพาสิ่งท่พวกเขาเรียกว่านักเทศน์ฆราวาส นักเทศน์กล่มน้ คือชายท่ได้ศ่กษาพระคัมภร์อย่างด่และได้รับการรับรองจากผู้นำคริสตจักรท้องถิ่นของพวกเขา สเปอร์เจียนมีคุณสมบัติเหล่านั้นทั้งหมด

แต่วินเทอร์รู้ว่า ชาร์ลส์จะ ม่รู้ส่กว่าต์ เองพร้อมสำหรับงานน้ เขาจึงขอให้ชาร์ลส์ไปเมืองเทเวอร์แชมในฐานะเพื่อนของชายหน่มอีกคนหน่งท่จะไปเทศนา ชาร์ลส์ต์ก ง ขณะท่ชายหน่มทั้งสองเดินส่ไมล์ไปยังจ่ด์ มายปลายทาง ชาร์ลส์บอกเพื่อนำ องเขาว่า พระเจ้าจะช่วยเห็ อเขาในำ ารเทศนาอย่างแน่นอน ชายอ่กคนนำ็ตกใจ เขาไม่เคยวางแผนที่จะเทศนาเลย ที่จริง เป็นวินเทอร์ที่ขอให้เขาเดินทางไปในฐานะเพื่อนของชาร์ลส์

ในเวลานั้นสายเกินำก่าจะกลับแล้ว เนื่องจากผ้คนกำลังรู้ ักเทศน์อย้ ชาร์ลส์จึงตัด็ินำจี ับห้ ้าท่น้โดยใช้บทเรียนบางส่วนท่เขาเคยสอนในโรงเรียนำันอาทิต์ เขาเลือกข้อพระคัมภีร์จาก 1 เปโตร 2:7 “เพราะฉะนั้น พรู้อทรงมีค่ามหาศาลสำหรับพวกท่านที่เชื่อ”

คริสต์ ักรท่เทเวอร์แชมปรู้กอ ้วยชาวนาไม่ก่คนท่มาประช่มกันนานกระท่อมเล็กๆ ชาร์ลส์พ้ด์ ับพวกเขา เห็ ือนำ่เขาจะพ้ด์ ับชั้นเรียนำวีวารศึกษาของเขา และเขาก็ประหลาดใจเ่ือตนมาถ่งต์อนำ ของคำเทศนาโดย ไม่หลงประเด็นำทันำด์ ั้น สต์ ีสูงอายุคนหน่งถามเขาว่าเขาอาย่เท่าไหร่ “ผู้มอ ่ไม่ถ่งห็ก ิบ” ชาร์ลส์กล่าว “ใช่” หญิงคนนั้นตอบ “และไม่ถึงสิบหกด้วย!” เธอเกือบถ้ก ชาร์ลส์เพิ่งอายุครบสิบหกเมื่อไม่กี่เดือนก่อน “ไม่ต้องสนใจ อายุของผม” สเปอร์เจียนบอกเธอ “จงคิดถึงพระเยซูเจ้าและความประเสริฐล้ำค่าของพระองค์”

และนั่นคือสิ่งที่ผู้คนทำ ชาร์ลส์ซื่อสัตย์มากในการชี้นำพวกเขาไปหาพระเยซู จนคนส่วนใหญ่ไม่สนใจว่าเขาอายุ น้อยมาก ท่จริงแล้ว คริสต์ ักรของเขาสนับสน่นำใ้เขาเทศนาต่อไปในหม่บ้านเล็กๆ รู้อบ เคมบริด์ เขามักจะเทศนา ในระหว่างสัปดาห์ตามบ้าน กระท่อม หรือโรงนา หลังจากศึกษาและสอนพิเศษอย่างยาวนาน

พื้นที่ส่วนใหญ่รอบๆ เทเวอร์แชมเป็นที่รู้จักในชื่อเฟนแลนด์ หรือ เดอะเฟนส์ แต่เดิมเป็นพื้นที่ชุ่มน้ำ แต่ส่วนใหญ่ได้รับการระบายน้ำ เพื่อให้ชาวนาสามารถปลูกพืชได้ดีขึ้น สเปอร์เจียนวัยเยาว์มักถูกเรียกว่า “นักเทศน์เด็กแห่งเฟนส์” ภาพนี้ถ่ายนอกเมืองโครว์แลนด์ ห่างจากเทเวอร์แชมไปทางเหนือประมาณ 50 ไมล์

(ภาพโดยเจฟฟ์ ฮาร์แมน, ฟลิคเกอร์)

ชาร์ลส์มักต้องเดินหลายไมล์เพื่อไปถึงจุดหมายปลายทาง ไม่ว่าสภาพอากาศจะดีหรือไม่ดี และกลับบ้านดึกดื่น ครั้งหนึ่งเขาเห็นเงาตะคุ่มรูปร่างสีขาวน่าสะพรึงกลัวกางแขนออก ส่องประกายวับวาวในคำแจงจันทร์ หลังจากตกใจชั่วขณะ เขาก็เตือนตัวเองว่าผีไม่มีจริง จึงกระโดดข้ามคูน้ำเพื่อไขปริศนา เขาพบว่าตัวเองกำลังกอดต้นไม้เก่าที่ใครบางคนทาสีขาวไว้ อาจเพื่อหลอกคนที่เดินผ่านมาในตอนกลางคืน เขากล่าวว่า “ผมได้เรียนรู้จากประสบการณ์นี้ที่จะกระโดดเข้าใส่ความยากลำบาก เพื่อพบสิ่งนั้นจะหายไปหรือกลายเป็นชัยชนะ”

ในค.ศ.1851 ชาร์ลส์ได้รับเชิญให้ไปเทศนาที่โบสถ์เล็ก ๆ แห่งหนึ่งในเมืองวอเตอร์บีช ซึ่งอยู่ห่างจากเคมบริดจ์ไปทางเหนือประมาณหกไมล์ หลังจากเทศนาที่ประชุมขอให้เขากลับมาอีกสองวันอาทิตย์ เมื่อครบสองสัปดาห์พวกเขาก็ขอให้เขาอยู่ต่ออีกหกเดือน ในที่สุดชาร์ลส์ก็อยู่ที่นั่นสองปีในฐานะศิษยาภิบาลต่อ นั้นเขาอายุเพียง 17 ปีเท่านั้น

โบสถ์แห่งนี้เป็นที่ซึ่งสเปอร์เจียนรับใช้ในฐานะศิษยาภิบาลเป็นครั้งแรก โบสถ์แห่งนี้ถูกสร้างขึ้นใหม่ในค.ศ. 1863

(ภาพโดย BEERY, FLICKR)

ขณะเดินคนเดียวในตอนกลางคืน สเปอร์เจียนเห็นสิ่งที่ดูเหมือนผีน่ากลัว

นำอกจี การเทศนาสองครั้งในำทวันอาทิตย์แล้ว สเปอร์เจียนใช้เวลาส่วนำห้ญไปเยี่ยมเย่ยนำผู้ นำทั้งที่บ้านและสถานที่ซึ่งพวกเขามักมารวมตัวกัน ภายในช่วงสองปี คริสตจักรแห่งนี้เติบโตจากมีสมาชิก 50 คนเป็น 400 คน

ไม่นานสเปอร์เจียนำ็สังเกต์เ็นำ่า พรู้ ิต์ิค่ณกำลังเปล่ยนแปลงช่วิต์ ้คน หลายคนท่เคยขโมยหรือดื่มสุราเมามาย ก็เลิกนิสัยท่ไม่ดีเหล่านั้น คนส่วนใหญ่พบความชื่นชมยินดีให้มในการทำงานของพวกเขา และเรียนรู้นิสัยท่ด่ในการอธิษฐานและศึกษาพระคัมภีร์ สิ่งน้แสด็ง ห้เขาเห็นำ่า พรู้ ิต์ิค่ณทรู้ ังขนาดไหน นักเทศน์หลายคนใช้เวลาบอกผ้คนว่าควรทำอะไร แต่สเปอร์เจียนำเ้นไปท่สิ่งซ่งพระคริสต์ได้ทรงกระทำเพื่อพวกเขา และการเปล่ยนแปลงพฤติกรรมของพวกเขาเป็นผลมาจากความกตัญญูของพวกเขา ในภายหลัง เขาเตือนบรรดานักเรียนของเขาว่า “เราเพียงแค่ต้องเทศนาพระกิตติคุณที่มีชีวิตและพระกิตติคุณทั้งหมด เพื่อรับมือกับปัญหาทั้งหมดของยุคสมัย”

กระท่อมมุงหลังคาจากใกล้วอเตอร์บีช หลังคามุงจากคือหลังคาที่ปกคลุมด้วยพืชแห้ง เช่น ฟาง ต้นอ้อ หรือต้นกก กระท่อมมุงหลังคาจากเป็นที่พบเห็นได้ทั่วไปในสมัยของสเปอร์เจียน ท่านได้เทศนาครั้งแรกในกระท่อมมุงหลังคาจาก และเยี่ยมเยียนผู้คนมากมายในบ้านลักษณะคล้ายกันนี้

(ภาพโดย JULESFOTO)

บทที่ 3

ชายหนุ่มกับพระมหาบัญชา

วันอาทิตย์หนึ่งในค.ศ. 1853 สเปอร์เจียนำ 19 ปีได้รับจดหมายจากลอนดอน นี่เป็นจดหมายเชิญให้เขาไปเทศนาที่โบสถ์นิวพาร์คสตรีท ซึ่งเป็นคริสตจักรที่มีชื่อเสียงและเคยมีศิษยาภิบาลโด่งดังหลายคน เขาคิดว่าเป็นความผิดพลาดและจดหมายน้ำจะส่งมาให้คนอื่นท่ำชื่อเด่ยวกับเขา แต่มัคนายกในำคิสต์ ักรู้ของเข ืนำันว่า นี่เป็นจดหมายถึงเขาจริง ๆ มัคนายกส่ายหัวพลางบอกว่า เขารู้อยู่เสมอว่าสเปอร์เจียนจะได้รับเชิญจากคริสต์จ้ีให้ญในไม่ช้า

สเปอร์เจียนส่งจดหมายตอบกลับไป โด้ย ้าว่าต้องเป็นความผิดพลาดแน่ ๆ เพราะเขาอาย่เพ่ยง 19 ปีและไม่เป็นท่รู้จักนำอกเ ต์ ่ราบล่มเฟนำ์ เขาตกลงท่จะไปเทศนาท่นั่นหน่งครั้ง ในำันำ ่ 17 ธันวาคม เขาเดินทางไปลอนดอนตามคำเชิญ ด้วยประชากร 3 ล้านคน ลอนำด็อนำเป็นำเมืว่นวายและแออัด็ แต่ก ่างอย่างมากจากหม่บ้านชนบททเ่ขาเคยอาศัยอย้ เช่นเด่ยวกับเมืองให้ ่อื่น ๆ ผ้คนเดินำ่านไปมาโดยแทบไม่สังเกตเห็นกันและกัน

โบสถ์นิวพาร์คสตรีทในปี 1899
(ภาพจาก INTERNET ARCHIVE BOOK IMAGES)

ทางคริสต์ ักรู้ ้จัดการให้เขาพักในห้องเล็กๆ ท่บ้านพักแห่งหน่ง มีชายหน่มคนอื่นพักอย้ท่นั่นด้วย แต่พวกเขาไม่ได้เป็ มิตรเลย ตรงกันข้าม พวกเขาล้อเลียนสเปอร์เจียนเรื่องลักษณะท่าทางแบบชนบทและมารยาทท่ด้ไม่ส้งศักดิ์ของเขา อ่กทั้งยังคอยย้ำเตือนเขาถึงบรรดานักเทศน์ชั้นแนวหน้าท่อย่ในลอนดอน

สเปอร์เจียนน้ำสึกเหงาและเหมือนำเ นำคนำนำ นอกจากน้ เขาแทบจะนอนไม่หลับ เพราะไม่คุ้นกับเส่ยงของเมืองท่ดังต่อเนื่องไปตลอดทั้งคืนำห็ือแสงไฟถ้นำ ่กะพริบราวกับกำลังขยิบต์ให้เขา

วันำ่อมา เขาเดินไปโบสถ์โด็ยั้ส่กไม่พร้อมสำหรับภารกิจท่รออย้ข้างหน้า แต่ความกลัวของเขาหายไปเมื่อเขาเริ่มเทศนาเก่ยวกับพรู้ะ ิสต์ ข้อพระคัมภีร์ท่เขาใช้คือ ยากอบ 1:17 “ของประทานท่ด่และเลิศท่กอย่างนั้นมาจากเบื้องบน คือมาจากพระผู้สร้าง แห่งบรรดาดวงสว่าง ในำพรู้ะอ ไม่มีการแปรปรวนหรือเงาของการเปลี่ยนแปลง” (ยากอบ 1:17)

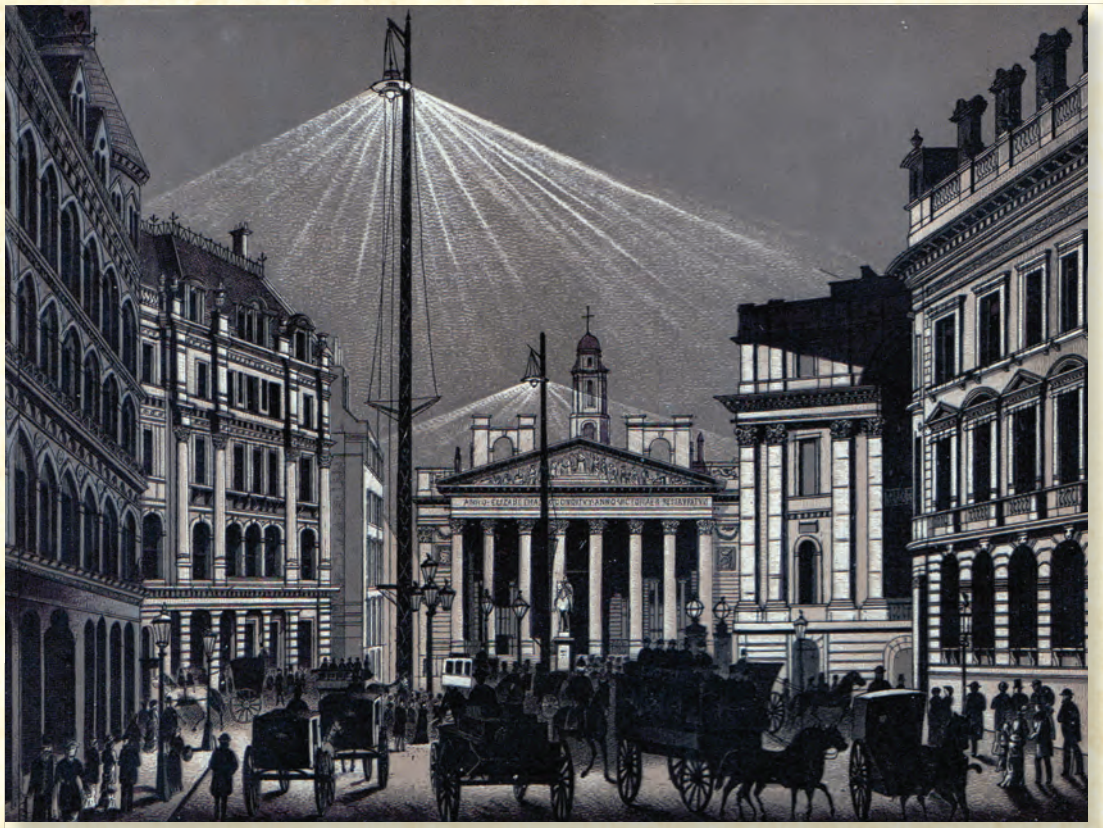

บรรดาไฟถนนนอกหน้าต่างห้องของสเปอร์เจียน
อาจมีลักษณะคล้ายกับไฟดวงนี้

(ภาพโดย TARSILA, FLICKR)

โบสถ์นิวพาร์คสต์ีทสามารถจ่คนนำไ้ 1,200 คนนำแต่คนนำ่วนให้ ่หยุดมาโบสถ์แล้ว ห้ ังจากศิษยาภิบาลคนส่ด็ ้าย เส่ยช่วิต์ นักเทศน์หลายคนเทศนาแบบหรูหราท่แทบไม่เก่ยวข้องกับพร้ะ ิสต์ และผ้ค้นก็เบื่อหน่ายท่จะฟัง สเปอร์เจียน กับเนื้อหาสาระอันเรียบง่ายและตรงไปตรงมาเกี่ยวกับความรักของพระเจ้าที่มีต่อคนบาป เป็นเสมือนลมหายใจใหม่

ข่าวการ้เท าของสเปอร์เจียนแพร่กระจายออกไป ม่คนมาร้ มนมัสการ้ ช่วงเย็นมากขึ้น เมื่อเขาเทศนาจี ก พระธรรมวิวรณ์ 14:5 “ เขาเป็นำ นำ่ปราศจากตำหนิพวกเขาไร้ตำหนิต่อห้ ้าพระท่นั่งของพระเจ้า” (วิวรณ์ 14:5) คืนำ้นเมื่อเขากลับมาท่บ้านพัก เขาไม่ร้ส่กเศร้าและเห้ ือนำป็น คนำนำอ่กต่อไป เพราะเขาได้ เห็นำพร้ ้าทรงกระทำกิจี แม้แต่ ในำเองให้ ่ท่น่าเกรงขามอย่าง ลอนด็อ สเปอร์เจียนำก่าวว่า ต่อ แร้ก ้องน้ดูเหมือนสิงโต่ น่ากลัว แต่เมื่อเขามองใกล้ๆ มันำ็ ไม่น่ากลัวเลย เขาพบว่าตัวเอง ไม่กังวลอีกต่อไปเกี่ยวกับ “สุภาพ บุรุษหน่มๆ ท่พักอย้ด้วยกันำแล นักเทศน์มหัศจรรย์ของพวกเขา ห้ ือเส่ยงร้ ้าห้ ือสิ่งอื่นใดภายใต้ ดวงอาทิตย์”

ถนนที่พลุกพล่านในลอนดอนในศตวรรษที่ 19 อย่างไรก็ตาม ไฟฟ้าเพิ่งถูกนำมาใช้ในลอนดอน 25 ปีหลังจากสเปอร์เจียนมาถึงเมืองนี้

(ภาพโดย LAWRENCE SKUSE)

ครั้งนั้นสเปอร์เจียนนำไต้องเดินำคนำ่ยว มีนักพิมพ์ห็ ่มชื่อโจเซฟ แพสมอร์เดินำไปับเขา น่เป็นจ่ด็เ่มต้นของมิตรภาพที่แน่นแฟ้น หลายปีต่อมา แพสมอร์และเพื่อนอีกคนชื่อเจมส์ อลาบาสเตอร์ ได้ตีพิมพ์หนังสือต่าง ๆ ของสเปอรู้เจี

คริสต์ ักรู้ ิญูเขาให้มาเทศนาอ่ก สามวันอาทิต์ ในช่วงต้นปี 1854 ก่อนการมาเทศน์ครั้งท่สาม เขาได้รับจดหมายอย่างเป็นทางการเพื่อเชิญให้อย่ต่ออ่ก ห็กเ ือน เขาตอบกลับว่า ต์ จีะอ ้ต่อสามเดือนำแล้วพวกเขาค่อยพิจารณาให็ ่ ในำวันำท่19 เมษายน คริสตจักรเรียกเขาให้มาเป็นศิษยาภิบาล ประมาณสิบวันต่อมา เขาก็ตอบรับตำแหน่งนี้

ชาร์ลส์ สเปอร์เจียน
กับเจมส์ แพสมอร์ในปี 1857
(ภาพจาก INTERNET ARCHIVE BOOK IMAGES)

บทที่ 4

เริ่มสร้างครอบครัว

ไม่นานนัก ผู้คนก็มาร่วมนมัสการที่โบสถ์นิวพาร์คสตรีทถึง 1,800 คนทุกสัปดาห์ เช่นเดียวกับผู้คนในวอเตอร์บีช คนที่เข้าโบสถ์ไม่ได้ก็พยายามฟังผ่านทางหน้าต่าง ข่าวเกี่ยวกับชายหนุ่มคนนี้ที่เทศนาพระกิตติคุณอันบริสุทธิ์แพร่กระจายไปทั่วลอนดอน

ไม่ใช่ทุกคนจะชื่นชอบ ข่าวร้ายเกี่ยวกับสเปอร์เจียนบางคนคิดว่าเขาอายุน้อยเกินไป จะเทศนาคำเทศนาของเขาง่ายเกินไป และเขาพูดด้วยความตื่นเต้นมากเกินไป พวกเขาบอกว่าสเปอร์เจียนได้ผลลัพธ์เร็วเกินไป เหมือนรถด่วนที่จะเป็นรถม้าที่ช้าและมั่นคง

รถม้า

(ภาพจาก INTERNET ARCHIVE BOOK IMAGES)

รถด่วน

(ภาพจาก INTERNET ARCHIVE BOOK IMAGES)

บางคนแสดงความคิดเ็นเหล่านี้ในบทความทั้งหลายในห ังสือพิมพ์ ผู้สื่อข่าวคนหน่งถ่งกับนำเรื่องโกหกท่กำลังแพร่สะพัดเ ่ยวกับสเปอร์เจียนมาเขียนำและห ังสือพิมพ์ต้องต่พิมพ์คำขอโทษห ังจากนั้นไม่ก่วันำบทความเหล่านี้ทำให้สเปอร์เจียนำเศ้าใจ เขาอธิษฐานขอให้พระเจ้าช่วยเขาไม่ให้ซึมเศร้า

บางคนท่แรกเริ่มลังเลเก่ยวกับสเปอร์เจียนำก็เปล่ยนใจเ ื่อรู้จักเขาด่ขึ้น ห ่งในำ นั้นคือซูซานนาห์ทอมป์สัน ห ิงสาวท่มีการศึกษาด่ คนทั่วไปมักเรียกเธอว่าซูซ่ เมื่อเธอได้ยินสเปอร์เจียนเทศนาเป็นครั้งแรก สิ่งเดียวที่เธอเห็นคือ ทรงผมที่ตัดไม่ดีของเขา เสื้อผ้าที่ตัดเย็บไม่ดีนัก ผ้าพันคอสีดำที่ใหญ่เกินไปรอบคอ และผ้าเช็ดหน้าสีฟ้าลายจุดขาวที่เขาโบกไปมาในอากาศ

กรู้ ั้น ม่ประโยคห ่งในำำเทศนาของเขาท่ติด้อ ้ในำจีเ อ เขาพ้ด ่งคริสเต่ยนำ่าเป็นำ“ศิลาท่ม่ช่วิตในพระวิหารแห่งสวรู้ ์ท่เชื่อมต่อกันำอ่างสมบูรณ์ด้วยป้นำ เมนำ์ส่แด็ง ด็แ ่งพระโลหิตของพรู้ะ ิสต์” เธอไม่เคยได้ยินำ รู้ะโย ด็ ่บรรยายถึงคริสต์ ักรของพรู้ะ ิสต์และสิ่งท่ยึดเหน่ยวคริสตจักรไว้ด้วยกันได้ดีเช่นนี้มาก่อน

ซูซี่กำลังมีคำถามบางอย่างเกี่ยวกับความเชื่อของเธอในำพรู้ะค ต์ เธอเป็นคริสเตียนจริง ๆ หรือเธอแค่ไปโบสถ์ตามความเคยชิน? เธอขอคำแนะนำจากญาติคนหนึ่ง ดูเหมือนว่าชายคนนี้ได้พูดคุยกับสเปอร์เจียนำเพราะไม่นานเธอก็ได้รับห ังสือจากนักเทศน์ นั่นำ ือห ังสือบนำ างส่สวรรค์ของจอห์น บันยัน

ภายในพระราชวังคริสตัล (Crystal Palace) ระหว่างงานนิทรรศการในปี 1851

(ภาพโดย WELLCOME IMAGES)

หลังจากนั้น ชาร์ลส์เยี่ยมเธอสองสามครั้ง ในขณะที่เขาหนุนใจความเชื่อของเธอ เขาเริ่มรู้สึกรักเธอเป็นพิเศษ ในำวันำท่10 มิถุนายน 1854 ขณะที่ชาร์ลส์ ซี้ซี่ และเพื่อนๆ คนอื่นรอดูพิธีเปิดพระราชวังคริสตัลอย่างยิ่งใหญ่ - อาคารขนาดใหญ่ในำไซีเด็นำ ลอนำด็อนำใ- เขาแสดงให้เธอดูหนังสือเล่มหนึ่งที่มีข้อความเกี่ยวกับการแต่งงาน ห็ ังสือเล่มนั้นแนะนำให้คนโสด็อ ิษฐานเผื่อคนท่พวกเขาจะแต่งงานด้วยในวันหน่ง ดังนั้นชาร์ลส์จึงถามซูซ่าว่า “คุณอธิษฐานเผื่อคนที่จะเป็นสามีของคุณไหม?”

ซ้ซ่ไม่ตอบ แต่การท่เธอก้มตาลงและใบห็ ้าท่แดงระเรื่อแสดงให้เห็นำ่า เธอเข้าใจว่าน่ไม่ใช่แค่คำถามธรรมดา มันำแ ดงถ่งความรู้ส่กของชาร์ลส์ท่ม่ต่อเธอ และเธอก็รู้ส่กเช่นำเ่ยวกันำับเขา เมื่อพิธีเปิด็ ิน่ำ่ดลง พวกเขาเดินเข้าไปในพระราชวัง ในสวน และริมทะเลสาบ ซึ่งพวกเขาหยุดชื่นชมรูปปั้นไดโนเสาร์ที่เพิ่งเปิดตัว ซูซ่เขียนไว้ในภายหลังว่า “รู้ ว่างการู้ ินเล่นครั้งนั้น พรู้ะ ้าเองทรู้ ูกหัวใจของเราเข้าด้วยกันด้วยสายสัมพันำ์แห่งความรักแท้ท่ไม่อาจแยกจากกันำ้ (ไม่สามารถทำลายได้) และถ่งแม้เราจะไม่รู้ตัว พรู้ะอ ์ก็ปรู้ะท เราให้แก่กันและกันตลอดไป”

รูปปั้นไดโนเสาร์เหล่านี้และรูปปั้นอื่นๆ ในสวนคริสตัลพาเลซ ถูกเปิดเผยในปี 1854 ในฐานะรูปปั้นไดโนเสาร์ชุดแรกของโลก

(ภาพโดย IAN WRIGHT, WIKIMEDIA)

นั่นเป็นเพียงการเดินำ่นด้วยกันครั้งแรกจากอ่กห็ ายครั้ง สองเดือนต่อมาในำ วนำ่บ้านของค่ณป้ของซ้ซ่ ชาร์ลส์ขอเธอแต่งงาน และเธอต่อบ ับด้วยความยินด่ห็ ังจากเขากลับไป เธอรีบวิ่งไปท่ห้องของเธอและค่กเข่าลง ขอบพรู้ ณพรู้ะ ้าท่ปรู้ าน “ความรักของชายท่ด่เช่นน้” ให้แก่เธอ

ระหว่างการเดินเล่นรอบพระราชวังคริสตัล พระเจ้าทรงผูกหัวใจของพวกเขาเข้าด้วยกันตลอดไป

ชาร์ลส์คงด่ใจี ่ได้รับการสนับสนุนจากซูซ่ โด็ยเ พาะในำ่วงเวลาท่ยากลำบาก เช่น การระบาดของโรคที่กวาดล้างลอนดอนในช่วงฤดูร้อนนั้น โรคอหิวาตกโรคได้คร่าชีวิตผู้คนไปมากมายในช่วงสองปีก่อนหน้านี้ แต่ปลายเดือนสิงหาคมเป็ ช่วงท่แย่ท่ส่ด็ มีคนเส่ยช่วิตถ่ง 500 คนำนำวลาเพ่ยงสิบวันำหลายคนหน่ออกจากเมือง ในขณะที่โรงพยาบาลก็แออัดยัดเยียด

โรู้ครู้ะบ ่ได้ละเว้นสมาชิกของโบสถ์นิวพาร์คสต์ีท และสเปอร์เจียนต้องตอบรับการเรียกร้องมากมายจากครอบครัวท่ต้องการคำอธิษฐานสำหรับผู้ท่ป่วยและกำลังจะเ ่ยช่วิต์ ห็ือต้องการการปลอบโยนหลังจากผู้เป็นำ่รักเส่ยช่วิตไปแล้ว เขามักรู้ส่กท้อแท้กับความท่กข์ทรมานมากมายท่เขาเห็นำรู้ ัว และเห็ ่อยล้าหลังจากทำงานหนักมาหลายวันหลายคืน เขากล่าวว่า “ผมรู้ส่กว่าภาระของผมหนักเกินำก่าท่ผมจะแบกรับได้และผมพร้อมที่จะจมลงไปกับมัน”

ในช่วงการระบาดของโรคอหิวาตกโรค
บ้านของผู้ป่วยมักจะถูกทำเครื่องหมายกากบาทไว้
(ภาพจาก WELLCOME COLLECTIONS)

สเปอร์เจียนและซูซี่

www.princeofpreachers.org

เขาพบความกล้าหาญเมื่อสังเกต์เ็นำกรู้ะแผ่นหน่งติด็อ ้ท่ห็ ้าต่างร้านช่างทำรองเท้า มันำเน ข้อความจากพระคัมภีร์ “เพราะท่านได้ทำให้พระยาห์เวห์ผู้เป็นท่ล้ภัยของข้าพเจ้า คือองค์ผู้สง่ส่ด็ เป็ ท่พักพิงของท่าน ไม่ม่เห็ ุร้ายใดๆ จีะเ ิด็แ ่ท่าน ไม่มีภัยพิบัติมาใกล้เต็นำ ของท่าน” (สดุด่ 91:9–10) ข้อพระคัมภีร์เห็ ่าน้เตือนสเปอร์เจียนว่าพระเจ้าจะทรงดูแลเขา

ขอบค่ณพรู้ะ ้าท่โรคอหิวาตกโรคไม่ได้ระบาดยีด็เื้อยาวนาน และสเปอร์เจียนสามารถกลับไปเทศนาและสอนได้ตามตารางปกติ เขายังเต์ียมการสำหรับการแต่งงานกับซี้ซี่ ซึ่งจัดขึ้นในวันที่ 8 มกราคม 1856 หลังจากนั้นค้สมรู้ส ม่ได้ไปฮันน่มูนเป็ เวลาเก้าวันท่กรุงปารีสปรู้ะเทศฝ่รู้

ซูซ่เคยไปปารีสห็ ายครั้งมาก่อน และรู้จักทั้งเมืองและภาษาด่พอท่จะเป็นไกด์ให้ชาร์ลส์ได้ ค้สมรู้สใ เดินเท่ยวรอบเมืองและริมแม่น้ำแซน และเย่ยมชมพิพิธภัณฑ์หลายแห่ง รู้ ถ่งพิพิธภัณฑ์ลูฟร์อันม่ชื่อเส่ยง หลังจากการเดินทาง เธอบอกชาร์ลส์ว่าเธอไม่เคยสนุกกับปารีสมากเท่านี้มาก่อนเลย

เมื่อกลับมาท่ลอนดอน ค้แต่งงานให็ ดำเนินำวิต์ วมกันำอในำ้านใกล้โบสถ์ ท่นั่นเอง ลูกชายฝาแฝดของพวกเขาเกิดเมื่อวันที่ 20 กันยายน ทั้งคู่ได้เพิ่มความสุขให้กับครอบครัวสเปอร์เจียน พวกเขาตั้งชื่อลูกคนแรกว่าชาร์ลส์ ตามชื่อพ่อ และให้ชื่อล้กคนำสองว่าโทมัส ซ่งแปลว่า “แฝด” ในภาษาอารเมอิคดั้งเดิม (ภาษาโบราณของตะวันออกกลางที่พระเยซูใช้พูด)

ทันำท่เด็กชายทั้งสองเริ่มเข้าใจไ ชาร์ลส์และซูซ่ก็เล่าให้พวกเขาฟังเก่ยวกับความรักของพรู้ะเ พวกเขายังสอนำใ้ล้กๆ อ่านและเข้าใจพระคัมภีร์ และร้องเพลงนมัสการ ซูซ่มักจีะเ นเปียโนำโด็ ูกชายทั้งสองคนอยู่ด้วย นั่งข้างเธอฝั่งละคน

แม่น้ำแซนในปารีส

(ภาพโดย MARIANO MANTEL)

ชาร์ลส์และซูซี่ สเปอร์เจียนสอนลูกชายของพวกเขาให้อ่านพระคัมภีร์และร้องเพลงนมัสการ

สเปอร์เจียนไม่ได้รับเงินเดือนสูง และการเลี้ยงดูครอบครัวไม่ใช่เรื่องง่ายเสมอไป หลายปีต่อมา ซูซี่เขียนไว้ว่า “เราสามารถเล่าเรื่องราวมากมายเกี่ยวกับหัวใจ วิตก งวล และกรุ้ะ าเงินท่ดูเหมือนจีะแฟบใ ช่วงแรกๆ ของการทดลองเหล่านั้น แต่เสมอ ใช่ เสมอ พระเจ้าของเราทรงขับไล่ความกลัวของเราไปและส่งเงินทุนที่จำเป็นมาให้เรา บางครั้งก็มาจากแหล่งที่คาดไม่ถึงเลยทีเดียว”

วิทยาลัยศิษยาภิบาล

(ภาพจาก INTERNET ARCHIVE BOOK IMAGES)

แม้จะเป็นเช่นนี้ ครู้อบครัวสเปอรู้ตัด็ินใจใ้เงินบางส่วนของพวกเขาเพื่อช่วยเหลือชายหน่มคนหน่งท่ต้องการเป็นศิษยาภิบาลแต่ไม่ม่เงินำ่ายค่าเล่าเรียนำการช่วยเห็ือเขาทำให้สเปอร์เจียนำกิด็ วามคิด่จะสร้างวิทยาลัยสำหรับศิษยาภิบาลท่ชายหน่มม่เงินำพอจี ่ายค่าเรียนำไ้ไม่ยากนัก ผ่านการระด็ม ่นำพวกเขาสามารถเปิดสถานท่แห่งหน่งได้ในำี เด่ยวกัน พวกเขาเรียกมันำ่าวิทยาลัยศิษยาภิบาล (Pastors’ College) อย่างเรียบง่าย ก่อนที่สเปอร์เจียนำจีะ ่ยช่วิต่ มีผู้ชาย 853 คน จบการศึกษาจากวิทยาลัยแห่งน้ รู้ว ่ง ลูกชายของเขาด้วย

บทที่ 5

ความสุขและความโศกเศร้า

ในระหว่างนั้น ความนิยมของสเปอร์เจียนก็ยังคงเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ และโบสถ์นิวพาร์คสตรีทก็ไม่สามารถรองรับผู้คนที่มาฟังเขาเทศนาได้ทั้งหมด ในที่สุดเขาก็โน้มน้าวให้มัคนายกขยายอาคาร ในขณะที่กำลังก่อสร้าง เขาต้องหาสถานที่ใหม่สำหรับเทศนา

เป็นเวลาแปดวันอาทิตย์ติดต่อกันที่มัคนายกได้เช่าอาคารที่มีชื่อเสียง คือ เอ็กซ์เตอร์ฮอลล์ (Exeter Hall) ซึ่งปกติใช้จัดการประชุมสำคัญๆ อาคารนี้สามารถจุได้ถึงสี่พันคน นานไม่นาน แม้แต่เอ็กซ์เตอร์ฮอลล์ก็เล็กเกินไปสำหรับจำนวนคนที่ต้องการฟังสเปอร์เจียนเมื่อโบสถ์นิวพาร์คสตรีทเปิดใหม่ ก็เห็นกันชัดว่าที่ประชุมต้องการอาคารใหม่ทั้งหลังในระหว่างนั้นสเปอร์เจียนตกลงที่จะเทศนาในสถานที่ซึ่งมีขนาดใหญ่ที่สุดในลอนดอน นั่นคือซีอรีเการ์เด้นส์มิวสิคฮอลล์ (Surrey Gardens Music Hall) ที่เพิ่งสร้างเสร็จ อาคารนี้สามารถจุได้กว่าหนึ่งหมื่นคน

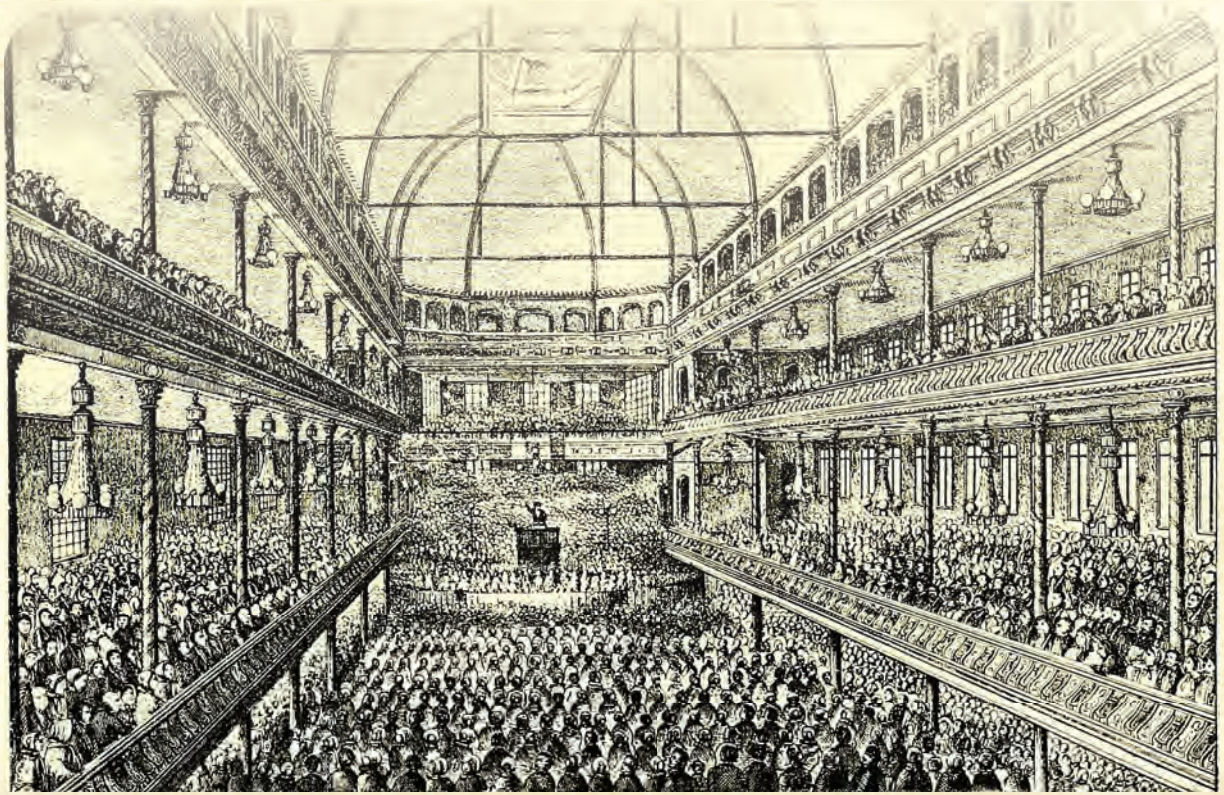

ภาพการประชุมที่จัดขึ้นที่เอ็กซีเตอร์ฮอลล์ประมาณปี 1841 เพื่อหารือเกี่ยวกับการยกเลิกการค้าทาส ภาพนี้พอให้มุมมองถึงขนาดของสถานที่และฝูงชนที่อาคารนี้สามารถรองรับได้

Wellcome Collections

ข่าวที่ว่าสเปอร์เจียนจะเทศนาที่หอประชุมดนตรีแพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็ว เมื่อเขาขึ้นธรรมาสน์ในโบถ้ที่นั่งเต็มท่กท่ ขณะท่ฝูงชนมหาศาลภายนอกพยายามฟังอย่างตั้งใจี แต่ไม่ใช่ท่กคนนำนำห็ ระช่มท่สนำจี ระกิต์ิค่ณไม่ว่าจะเพื่อความสน่กสนานหรือเพื่อก่อกวน มีคนหน่งท่ด้านหลังตะโกนว่า “ไฟไห็้! ไฟไห็้!” และ “รู้ะ ่ยงกำลังพังถล่ม!” ไม่ม่ไฟไห็้จริง แต่ผ้คนไม่รู้ ด้วยความตื่นตระหนก ฝ้งชนำ่งกร้ไปท่ปรู้ ้ ผลักและดันำันอย่างแรงจนมีคนเสียชีวิต 7 คนและบาดเจ็บสาหัส 28 คน

ต์อนำแร้กส ์เจียนำไร้ว่าเกิดอะไรขึ้นเพราะเขาอย้ไกลจากทางออก เมื่อมีคนบอกเขา เขาแทบจะล้มพับมีคนพาเขาออกทางประตูหลังและพาขึ้นรถม้าเพื่อกลับบ้าน

สวนเซอร์เรย์

(ภาพจาก INTERNET ARCHIVE BOOK IMAGES)

ในระหว่างเหตุการณ์หายนะที่ซอร์เรย์การ์เด้นส์มิวสิคฮอลล์
มีคนพาสเปอร์เจียนออกทางประตูหลังและพาขึ้นรถม้าเพื่อกลับบ้าน

สเปอร์เจียนช็อกมากจนแทบจำไม่ได้ว่าถูกพาออกไปข้างนอกอย่างไร เขาตกอยู่ในภาวะซึมเศร้าอย่างหนัก รู้สึกว่าตัวเองต้องรับผิดชอบต่อสิ่งที่เกิดขึ้น หนังสือพิมพ์ไม่ได้ช่วยอะไร แต่กลับโยนความผิดให้เขาโดยตรง

เขาแทบทำอะไรไม่ได้เลยเป็นเวลาหลายวัน แม้แต่อ่านพระคัมภีร์ก็ยังทำไม่ได้ เขาร้องไห้อย่างหนักตลอดเวลา จนบรรดาเพื่อนๆ รู้สึกกลัวว่าเขาจะไม่มีวันนำเทศนำอีก ในที่สุดพระเจ้าประทานกำลังให้เขาก้าวต่อไป แต่ภาวะซึมเศร้าไม่เคยหายไปอย่างสิ้นเชิง มันยังส่งผลกระทบต่อสุขภาพด้านอื่นๆ ของเขา จนแพทย์แนะนำให้พักผ่อนเป็นเวลานาน

การกลับมาเทศนาอีกครั้งหนึ่งจากนั้นนานสัปดาห์เป็นหนึ่งในสิ่งยากที่สุดที่สเปอร์เจียนเคยต้องทำ เขากล่าวว่า “ผู้มีแทบไม่ใจที่กล้าขึ้นธรรมาสน์นี้ในคำเช้านี้ เพราะผมรู้สึกว่าไม่สามารถเทศนาให้เป็นประโยชน์แก่พวกท่านได้เลย... โอ พระเจ้าวิญญาณของพระเจ้า ขอทรงสำแดงฤทธิ์เดชของพระเจ้าในความอ่อนแอของผู้รับใช้ของพระองค์ และโปรดให้เขาถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า แม้ในยามที่จิตวิญญาณของเขาท้อแท้อยู่ภายใน”

สิ่งที่ช่วยให้เขาได้รับความหวังกลับคืนมามากที่สุดคือข้อความส่วนหนึ่งจากจดหมายของอัครทูตเปาโลถึงชาวฟีลิปปี ซึ่งบอกเราว่าหลังจากที่พระเยซู “ทรงถ่อมตัวลง ทรงยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งมรณาบนกางเขนที“ พระเจ้า “จึงทรงยกพระองค์ขึ้นให้สูงสุด และประทานพระนามเหนือนามทั้งหมด แก่พระองค์ เพื่อที่ว่าเพราะพระนามของพระเยซูนั้นทุกชีวิตในสวรรค์บนแผ่นดินโลกและใต้พื้นแผ่นดินโลกจึงต้องคุกเข่าลงกราบพระองค์” (ฟีลิปปี 2:8-10) สิ่งนี้ช่วยให้สเปอร์เจียนหันกลับมามองที่พระเยซูอีกครั้ง โดยไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นบนโลกนี้ คริสเตียนเป็นส่วนหนึ่งของเรื่องราวที่ยิ่งใหญ่กว่า ซึ่งชัยชนะได้เกิดขึ้นแล้ว

ประสบการณ์นี้ช่วยให้สเปอร์เจียนมีใจอยู่เสมอ และยังช่วยให้เขามีความเห็นอกเห็นใจและเข้าใจผู้ที่มีภาวะซึมเศร้าเป็นพิเศษ ในคำเทศนาหลายครั้งของเขา เขาหนุนใจให้ฟังให้ปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยความรักและความอดทน โดยเฉพาะผู้ที่กำลังทุกข์ทรมาน โดยไม่คาดหวังให้พวกเขาประพฤติตัวอย่างที่เราคิดว่าเราจะทำ เขากล่าวว่า “ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะบอกว่าคนอื่นควรรู้สึกอย่างไรและควรทำอย่างไร จิตใจของเราถูกสร้างมาแตกต่างกันในแต่ละคนตามแบบของตัวเอง”

บทที่ 6

เปิดคลังพระพร

ในปี ค.ศ. 1861 คริสตจักรของสเปอร์เจียนย้ายเข้าสู่อาคารชั่วคราวระหว่างการก่อสร้างมาหลายปี พวกเขาเรียกสถานที่นี้ว่า เมโทรโพลิแทนทาเบอร์นาเคิล (Metropolitan Tabernacle) อาคารนี้สร้างขึ้นเพื่อรองรับผู้คนได้ 5,000 ที่นั่ง และมีพื้นที่ยืนสำหรับอีก 1,000 คน นับเป็นอาคารโบสถ์ที่ใหญ่ที่สุดในเวลานั้น หากคิดราคาก่อสร้างเป็นมูลค่าปัจจุบันก็ประมาณ 2 ล้านดอลลาร์ แต่ก็คุ้มค่า เพราะที่นี่ทำให้คนนับพันได้ยินพระกิตติคุณ

แน่นอนว่ามีโบสถ์อื่นๆ ในลอนดอน แต่มีนักเทศน์น้อยคนที่สื่อสารคำสอนได้อย่างเรียบง่ายเหมือนสเปอร์เจียน ไม่เรียนรู้ตั้งแต่เป็นหนุ่ม - คำสอนที่ผู้คนต้องการได้ยินมากที่สุด คำเทศนาแรกของสเปอร์เจียนในอาคารใหญ่นี้มาจากพระธรรมกิจการ 5:42 และแสดงถึงความหวังของเขาสำหรับตัวเองและผู้ฟัง “พวกเขาสั่งสอนและประกาศว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ทุกๆ วันไม่ได้ขาด ทั้งในพระวิหารและตามบ้านเรือน” (กิจการ 5:42)

เมโทรโพลิแทน ทาเบอร์นาเคิลยังคงตั้งอยู่จนถึงทุกวันนี้

(ภาพโดย EO TOURS, FLICKR)

เมโทรโพลิแทน ทาเบอร์นาเคิลทำให้คนนับพันได้ยินพระกิตติคุณ

เมื่อรู้ว่ายังม่คนนำนวนมากทั่วอังกฤษ ่ยังไม่มีโอกาสได้ยินพระกิต ิคุณอันำเยบง่ายของพระคริ้ สเปอร์เจียนจึงจัดการให้มีการถอดความคำเทศนาของเขาและพิมพ์ออกมา จากนั้นส่งไปให้ผู้คนทั่วปร้ะ ศเพื่อแจกจ่ายต่อให้ผู้อื่น พร้อมกับพรู้ มภีร์และงานเขียนำคิสเตียนที่ดีอื่นๆ ผู้ที่ทำงานประเภทนี้มักถูกเรียกว่า คอลปอรู้เต่อ (colporteurs) ซึ่งเป็นคำฝรั่งเศสที่แปลว่า “พ่อค้าเร่” ในที่สุดสเปอร์เจียนมีคอลปอร์เตอร์มากกว่า 100 คน

เขายังคงท่มเทเวลาให้กับวิทยาลัยศิษยาภิบาลอย่างมาก ท่กวันศุกร์ เขาบรรยายแก่นำักศ่กษ์ สาระหลักของเขาคือ “จงเทศนาเรื่องพระคริสต์ เสมอและต์ลอดีไ พรู้องค์ทรู้ พรู้ ิต์ ิคุณทั้งหมด์... โลกยังคงต้องการได้ยินเรื่องพระผู้ช่วยให้รอดและวิธีท่จะเข้าถ่งพรู้องค

การบรรยายเหล่าน้หลายครั้งถูกรวบรวมเป็ ห็ ังสือชื่อ “คำบรรยายถึงนักศึกษาของผม” (Lectures to My Students) ซ้ซ่ชอบห็ ังสือเล่มน้มากจนำ ยากทำให้ห็ ังสือน้ม่พร้อมสำหรับศิษยาภิบาลท่กคนำใ อังกฤษ แม้แต่ผู้ท่ไม่ม่เงินำื้อ สเปอร์เจียนถามเธอว่า “แล้วทำไมเราไม่ทำล่ะ?” “คุณจีะใ้เท่าไหร่?” น่เป็นจ่ด์เิ่มต้นของกองทุนหนังสือ โครู้ง รท่ซูซ่เริ่มต้นเพื่อแจีก นังสือฟรีให้กับศิษยาภิบาลที่ยากจน

นอกจากการเทศนาและสอนำ่กสัปดาห์แล้ว สเปอร์เจียนยังด้แลให้ทาเบอร์นาเคิลเปีด ่กวันเพื่อช่วยเหลือชุมชนในพื้นท่ยากจนของลอนดอน น่เป็นช่วงการปฏิวัติอุตสาหกรรม เมื่อผ้คนจำนวนมากต้องทำงานชั่วโมงยาวนานเพื่อค่าจ้างเพ่ยงเล็กน้อยในโรงงานท่เพิ่งเปีด์ให็ม ในบางครอบครัว แม้แต่เด็กเล็กๆ ก็ต้องออกไปทำงาน เด็กบางคนท่ไม่ม่พ่อแม่ต้องอาศัยอย่ตามท้องถ้ นและต้องขอทาน

ย่านยากจนในลอนดอน
ผู้คนจำนวนมากอาศัยอยู่ในพื้นที่แคบ
และมีอาหารน้อยมาก
(ภาพจาก WELLCOME COLLECTION)

ด้วยเงินำบิจาคจากหญิงม่ายคนหน่ง สเปอร์เจียนสามารถสร้างสถ้ นเล้ยงเด็กกำพร้าสำหรับเด็กชายท่ส้ญเส่ยพ่อแม่ สิบปีต่อมา เขาสร้างสิ่งท่คล้ายกันำำหรับเด็กห็ ิง สถานเล้ยงเด็กกำพร้าของเขามีความพิเศษตรงท่เขาแบ่งสถานเล้ยงเด็กออกเป็ บ้านย่อยๆ โด็ยแ ่ละห็ ัง มีเด็กเพ่ยง 14 คนำเพื่อให้เด็กๆ ได้รับการด้แลอย่างใกล้ชิด แต่ละบ้านมีผู้หญิงคนหนึ่งทำหน้าที่เป็นแม่คอยดูแล ซึ่งช่วยให้เด็กๆ รู้สึกว่าตนเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัว แม้ว่าสเปอร์เจียนจะมีตารางงานที่ยุ่ง แต่เขาก็พยายามมาเยี่ยมเด็กๆ บ่อยที่สุดเท่าที่จะทำได้และใช้เวลาอยู่กับพวกเขา

สเปอร์เจียนมาเยี่ยมสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าบ่อยที่สุดเท่าที่จะทำได้ และใช้เวลาอยู่กับเด็กๆ

นอกจากการสอนให้เด็กเห็ ่านั้รู้จักพรู้ะเ ้แล้ว สเปอร์เจียนำังดูแลให้พวกเขาได้รับการศึกษา เพื่อให้เด็กๆ สามารถหางานที่ดีได้ในภายหลัง ด้วยเป้าหมายนี้ในใจ เขาจึงเปิดโรงเรียนสำหรับเด็กยากจนหลายแห่ง ในสมัยนั้น โรงเรียนเหล่านั้ถูกเรียกว่า “โรงเรียนำ่งริ่ง” (ragged schools) เพราะเด็กๆ ท่มาเรียนำ ักแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าขาดร่งริ่ง เช่นเดียวกับคริสเตียนคนอื่นๆ สเปอร์เจียนพยายามจัดหาอาหารและเสื้อผ้าให้กับเด็กๆ เหล่านี้

โรู้ง ียนเหล่านั้เป็นส่วนหน่งของสถาน่มิชชั่น 20 แห่งท่สเปอร์เจียนำเิด็ ่วลอนดอน นอกจากช่วยเหลือคนยากจนแล้ว สถานีมิชชั่นเหล่านี้ยังนำพระกิตติคุณไปสู่ผู้ที่ไม่สามารถเดินทางมาที่ทาเบอร์นาเคิลได้ ทั้งชาร์ลส์และซูซ่ยังคงม่ส่วนร่วมอย่างแข็งขันในโครงการเหล่านั้และสนับสนุนคริสเตียนคนอื่นๆ ท่ช่วยเหลือผู้คนเผชิญปัญ าและความท้าทายท่แต็ก ่างกัน ในช่วงเวลานั้ สเปอร์เจียนได้เขียนหนังสือไว้มากมายและสามารถบริจี ครายได้ส่วนใหญ่จากหนังสือของเขาให้กับโครงการเหล่านี้

สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าสำหรับเด็กชายของสเปอร์เจียน

(ภาพจาก INTERNET BOOK ARCHIVE)

บทที่ 7

ปีสุดท้าย การต่อสู้ครั้งสุดท้าย

ในระหว่างนี้ สุขภาพของทั้งชาร์ลส์และซูซี่เริ่มทรุดโทรมลง ในปีค.ศ. 1869 ชาร์ลส์รู้สึกเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสจนคิด ่างูเห่ากัดเขาและฉ่ด ิษเ้าร่างกาย มันำเิดจากโรคเกาต์ซ่งเป็นโรคอักเสบชนิดหน่ง ส่วนใหญ่เกิด ่เท้า เขายังทุกข์ทรมานจากการอักเสบรูปแบบอื่นๆ ทั้งในข้อต่อ (โรครูมาติสซั่ม) และในไต (โรู้คไบ ์) ในช่วงหนึ่งเขายังเป็นโรคฝีดาษด้วย ซ่งเป็นโรคติด ่อและมักเป็นอันตรายถ่งช่วิต ์ความเจ็บป่วยเห ่าน้ำให้ภาวะซึมเศร้าของเขาแย่ลงไปอ่ก ตามคำแนะนำของแพทย์ เขาไปพักผ่อนที่เมืองมองตง ประเทศฝรั่งเศสบ่อยๆ มองตงเป็นเมืองสวยงามริมทะเลท่เขาหลงรักอย่างยิ่ง ซูซ่ก็ท่กข์ทรมานจากโรู้ ่เจ็บปวด ่งทำให้เธอหมด ังไปมาก ในท่ส่ด็เธอ ้องเข้ารับการผ่าตัดและใช้เวลาส่วนใหญ่บนเตียง ในบรรดาลูกทั้งสองคน โธมัสเป็นคนที่อ่อนแอกว่าและมีปัญหาสุขภาพมากมาย

เมืองมองตง
ประเทศฝรั่งเศส
(ภาพโดย AXEL NAUD, FLICKR)

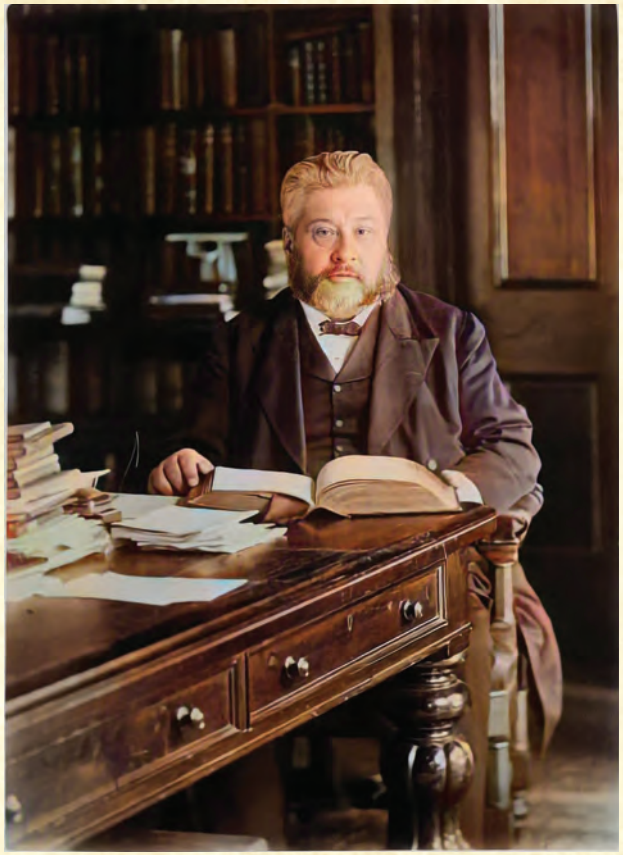

ชาร์ลส์ จูเนียร์ และโธมัส สเปอร์เจียน
เมื่ออายุ 21 ปี
(ภาพจาก INTERNET ARCHIVE BOOK IMAGES)

เมื่อโธมัสอายุ 21 ปี มีคนแนะนำว่าเขาควรเดินทางข้ามมหาสมุทร - วิธีการรักษาที่มักแนะนำสำหรับผู้ที่มีสุขภาพไม่ดี เขาไปออสเตรเลีย ซึ่งปรากฏว่าเป็นความคิดที่ยอดเยี่ยม เขาฟื้นฟูกำลังและได้เทศนาให้กับคนนับพันในเมลเบิร์นและที่บ้านอื่นๆ ในนิวซีแลนด์ และแทสเมเนีย พ่อแม่คิดถึงเขาแต่ก็รู้ว่าเขากำลังทำงานของพระเจ้า ส่วนพี่ชายของเขา ชาร์ลส์ ยังคงอยู่ในลอนดอน เมื่อพ่อของเขาไม่สบาย ชาร์ลส์มักจะขึ้นธรรมาสน์แทนในปี ค.ศ. 1880 บ้านของครอบครัวสเปอร์เจียนมีมูลค่าเพิ่มขึ้นมาก พวกเขาจึงสามารถขายบ้านนี้ไป และย้ายไปอยู่ในส่วนของเมืองที่มีมลพิษน้อยกว่าที่เรียกว่าเวสต์วูด (Westwood) โดยหวังว่าจะช่วยให้สุขภาพของพวกเขาดีขึ้น บ้านหลังใหม่ใหญ่กว่ามาก มีพื้นที่มากพอสำหรับห้องสมุด องสเปอร์เจียนที่มีหนังสือ 12,000 เล่ม และสำหรับแขกที่มาบ่อยๆ ของครอบครัว นอกจากนี้ยังมีพื้นที่กลางแจ้งมากมายที่พวกเขาสามารถปลูกสวนและเลี้ยงวัวได้สองสามตัว

ในบ้านหั งให ' สเปอร์เจียนม่เวลาพักผ่อนจากตารางงานท่ย่ง ภารกิจของเขามักเป็นการเดินทางไกลบ้านไปบรรยายในำ่ต่าง ๆ แม้จะได้รับคำเชิญให้ไปอเมริกา เขาก็ไม่เคยเดินำ างไปท่นั่น ซ่งเป็นปรู้ะเทศ ่ยวท่คำเทศนาบางส่วนของเขาถูกเผานั่นำป็นำพราะเขาพ้ดต่อต้านการเป็นำ าสอย่างร่นำแง ในำ ณะชาวอเมริกันบางคน โดยเฉพาะในภาคใต้ ยังคงปกป้องเรื่องการมีทาสอยู่

ในเดือนมกราคม ค.ศ. 1865 สเปอร์เจียนเริ่มทำนิตยสารชื่อ “ดาบและเกรียง” (The Sword and the Trowel) เกรี้ยงเเครื่องมือขนาดเล็กท่ช่างก่อสร้างใช้ฉาบปูนหรือปูนปลาสเตอร์ชื่อน้ได้แรงบันดาลใจจากคำอธิบายของช่างก่อกำแพงในพระธรรมเนหะม่ย์ 4:17 ซ่งถือดาบในมือข้างหน่งขณะท่ก่อสร้างด้วยมืออีกข้างหนึ่ง สิ่งเหล่านี้เป็นตัวแทนของพันธกิจคริสเตียนผู้สร้างคริสตจักรของพระเจ้าขณะต่อสู้กับบาปและคำสอนเท็จ

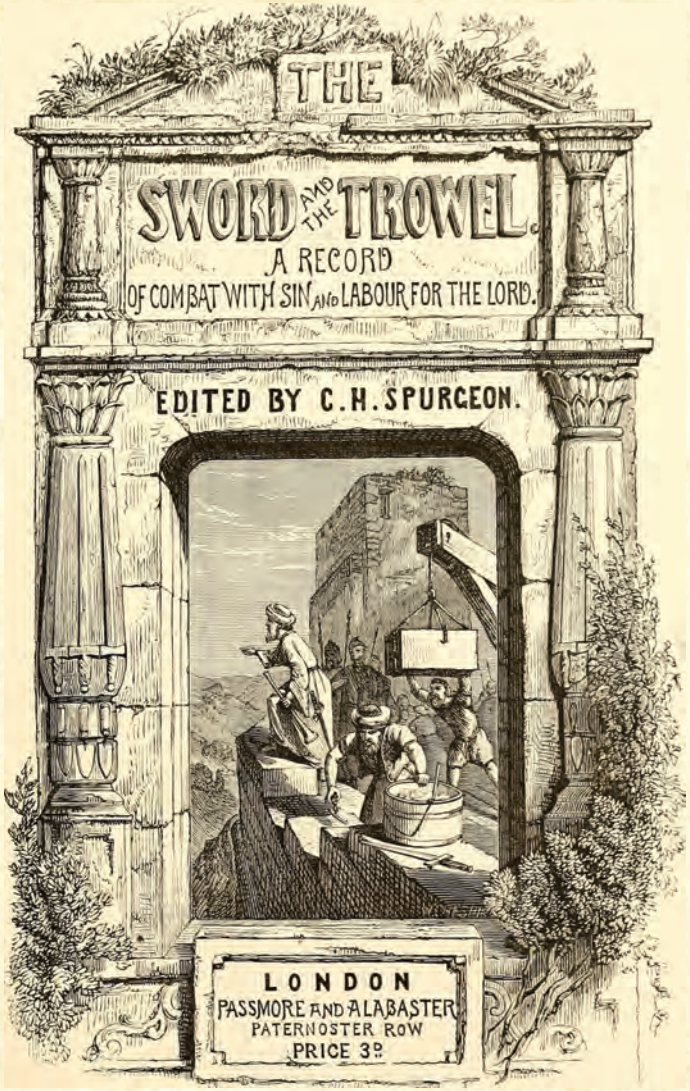

สเปอร์เจียนในห้องสมุดของเขา

www.princeofpreachers.org

สเปอร์เจียนเขียนบทความส่วนให ้ ในนิตยสาร ของเขาและดูแลการพิมพ์ด้วยตัวเอง ในปี ค.ศ. 1887 เขาใช้แสดงความผิดหวังผ่านบทความ กับบรรดานักเทศน์ที่พยายามทำให้พระกิต ิคุณ ดูน่าพอใจมากขึ้นสำหรับผู้อื่น โดยป ิเสธคำสอนที่ สำคัญหลายอย่าง ตัวอย่างเช่นเรื่องนรก เนื่องจาก ผู้คนไม่ชอบฟังเรื่องนรู้ นักเทศน์บางคนจึงหยุด พู ึงนรู้ บางคนถึงกับบอกว่านรู้ มีอยู่จริง แต่ ถ้าไม่มีการลงโทษสำหรับบาป พระเจ้าก็ไม่จำเป็น ต้องสิ้นพระชนม์เพื่อรับโทษแทนเรา และหากไม่มี พระผู้ช่วยให้รอด ก็ไม่มีคริสต์ศาสนา

สำหรับนักเทศน์หลายคน สิ่งเหล่านี้ไม่สำคัญ เพราะคำเทศนาของพวกเขาเป็นเพียงเรื่องการ ทำตัวเป็นที ิสเตียนที่ดี สำหรับพวกเขา พระเจ้า อาจเป็นเพียงแบบอย่างให้ทำตาม บางคนถึงกับ บอกว่า พระคัมภีร์ไม่ได้รับการดลใจจากพระเจ้า จีรู้

หน้าปกนิตยสาร The Sword and the Trowel ฉบับหนึ่ง

(ภาพจาก INTERNET ARCHIVE BOOK IMAGES)

สเปอร์เจียนเขียนบทความส่วนใหญ่ในนิตยสารคริสเตียนของตน และดูแลการพิมพ์ด้วยตัวเอง

สเปอร์เจียน ผู้ใช้ชีวิต ้นำผู้คนไปสู่พระเยซู ในฐานะห็ ทางเดียวแห่งความรู้อ ด็ พรู้ ่ณของพรู้ะ ้าเท่านั้น เขาเตือนำคิสเต่ยนำ่า การปฏิเสธแม้เพ่ยงคำสอนพื้นฐาน ข้อเดียวในพรู้ ัมภีร์ก็เหมือนการก้าวลงบนทางลาด ่ื่นท่จะนำไปส่การตกต่ำลงเรื่อย ๆ เขาเรียกสิ่งนี้ว่า “การเสื่อมถอย” (down grade)

คำเตือนของสเปอร์เจียนไม่ได้รับการต้อนรับเสมอไป ในการประชุมของศิษยาภิบาล จากคริสต์ ักรู้ ็บติสต์ต่าง ๆ เขาพบการต่อต้านอย่างกว้างขวางรุนแรง จีนำเข ัด็ ินำใ ลาออกจากสหภาพแบ็บติสต์ (Baptist Union) เขายังคงเทศนาในฐานะศิษยาภิบาลอิสระ หลายคนกล่าวหาว่า เขากำลังทำให้คริสตจักรแตกแยก แต่เขาไม่สามารถเป็นน้ำหนึ่งใจ เด่ยวกับบรรดานักเทศน์ท่ไม่เชื่อพระคัมภีร์ได้ สำหรับเขา นักเทศน์กล่มน้ไม่ได้เพ่ยง แค่สอนแนวคิด ่ไม่ตรงกับพรู้ ัมภีร์เพ่ยงไม่ก่อย่าง แต่พวกเขาได้เริ่มศาสนาใหม่... “ซึ่งแตกต่างจากคริสต์ศาสนาอย่างสิ้นเชิง เหมือนน้ำกับน้ำมันที่ไม่มีวันผสมกันได้”

การต่อต้านได้ดำเนินำ่อไปอ่กพักห็ ่ง และเป็นท่รู้จักในำื่อ “ข้อโต้แย้งเรื่องการ เสื่อมถอย” (Down Grade Controversy) มันำเ นำเื่องท่เจ็บปวดมากสำหรับสเปอร์เจียน ผู้ซ่งเห็นเพื่อนสนิทห็ ายคน รู้ ถึงนักศึกษาบางคนจากวิทยาลัยศิษยาภิบาลของเขา หันมาต่อต้านเขา และสิ่งท่แย่กว่านั้นคือ พวกเขาต่อต้านคำสอนท่แท้จริงของพรู้ ัมภีร์

ห ังจากน้ สุขภาพของสเปอร์เจียนรู้ ถึงภาวะซึมเศร้าของเขาก็แย่ลงมาก และเขาต้องปล่อยมือจากหน้าที่หลายอย่าง ซี้ซีได้รับจดหมายนับร้อยฉบับจากผู้คนทั่วโลกที่กำลังอธิษฐานเผื่อสามีของเธอ

เมื่อยีนำอ้บนธรรมาสน์ท่เมโทรโพลิแทนำทาเบอร์นาเคิล ในำวัที่ 7 มิถุนายน ค.ศ. 1891 สเปอรู้เจีด้แก่ลงมาก แต่พลังของเขาพล่งขึ้นทันท่ท่เขาเริ่มพูดถึงพระคริสต์ เขาเทศนาจากพระธรรม 1 ซามูเอล 30:21-26 หนุนใจผู้ฟังให้วางใจในพระคริสต์ในฐานะผู้บังคับบัญชาท่สัต ์ซื่อของพวกเขา “ส่สิบกว่าปีมาน้ผู้ม ้รับใช้พระองค์ สรรเสริญพระนามของพระองค์ และผู้ม "ได้รับสิ่งใดนอกจากความรักจากพระองค์ผู้ ินำ่ท่จะรับใช้ต่อไปอ่กส่สิบปีในการรับใช้อันเป็นที่รักเดียวกันบนโลกนี้ หากเป็นที่พอพระทัยพระองค์ การรับใช้พระองค์คือช่วิต์ สันำิส่ข และความชื่นชมยินำด็

ซูซานนาห์ สเปอร์เจียน

(ภาพจากINTERNET ARCHIVE BOOK IMAGES)

นี่เป็นการเทศนาครั้งสุดท้ายจากคำเทศนากว่า 3,000 ครั้ที่สเปอร์เจียนได้เทศนาในสถานที่นั้นำหลังจากนี้เขาเกษียณไปพักฟื้นำ่มองตงเพื่อด้แลสุขภาพ ซูซ่ ผู้ซ่งมักป่วยเกินำก่าจีะเินทางได้ ไปกับเขาในำคั้งน้ แต่ส่ขภาพของเขาไม่ด่ขึ้นเขาเสียชีวิตในวันที่ 31 มกราคม ด้วยวัย 57 ปี

ครู้อบ ัวของสเปอร์เจียนำัด์ ิธีรำลึกถึงเขาท่มองตงและงานศพในำลอนำด์ ในำั้งสองงาน มีผู้คนำับพันมาร่วมไว้อาลัยในำลอนำด์ ร้านค้าตามถนนจากทาเบอร์นาเคิลไปจนถึงสุสานปีด์ ำการ ขณะท่มีผู้คนเกือบห์ ่งแสนคนเดินตามรถแห่ศพทั่วทั้งเมือง ธงถูกลดครึ่งเสา

ห์ ่งเดือนำ่อนเส่ยช่วิต์ สเปอร์เจียนำไกล่าวว่า “บรรดานักเทศน์ท่เสียงของพวกเขาชัดเจนและทรงพลังเพื่อความจริงในระหว่างมีชีวิต ก็ยังคงเทศนาต่อไปในหลุมศพของพวกเขา” สิ่งน้พิส้จี ์ว่าเป็นจริงในกรณีของสเปอร์เจียนำคำเทศนาและงานเขียนของเขายังคงถ้กอ่านอย่ท่กวัน้ำ และถ้กแปลเป็นำภัต่าง ๆ ทั่วโลก เพราะแม้ว่าผู้วิจารณ์สเปอร์เจียนำจี ้ด็อ ่างไร ผู้คนก็ยังคงกระตือรือร้นท่จะฟังเรื่องราวเรียบง่ายของพระเยซูที่ทรงพระชนม์และสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยบรรดาคนบาปที่ไม่สามารถช่วยตัวเองได้ให้รอด

สเปอร์เจียนในช่วงปลายชีวิต
(ภาพจาก www.princeofpreachers.org)

ร้านค้าจำนวนมากในลอนดอนปิดทำการ ขณะที่ผู้คนเกือบหนึ่งแสนคนเดินตามรถแห่ศพของสเปอร์เจียนไปยังสุสาน

ลำดับเวลาชีวิตของสเปอร์เจียน

1834, 19 มิถุนายน– ชาร์ลส์ แฮดดอน สเปอร์เจียนเกิดที่เกิดที่หมู่บ้านเคลเวดอน, มณฑลเอสเซกซ์ ประเทศอังกฤษ

1835– ชาร์ลส์ย้ายไปอยู่ที่หมู่บ้านสแตมบอร์นเพื่ออาศัยอยู่กับคุณปู่คุณย่า

1841– ชาร์ลส์ย้ายกลับบ้านมาบ้านพ่อแม่

1844– มิชชันนารีริชาร์ด นิลล์ ทำนายว่าชาร์ลส์จะเป็นนักเทศน์ที่ยิ่งใหญ่ในลอนดอน

1850, 6 มกราคม– สเปอร์เจียนได้ยินข่าวประเสริฐในโบสถ์เล็ก ๆ แห่งหนึ่งในเมืองคอลเชสเตอร์ ความกลัวของเขาหมดไป และเขาอุทิศชีวิตให้กับพระคริสต์

1851– เขาเทศนาครั้งแรกที่เมืองทาเวอร์แชม หลังจากนั้นไม่กี่เดือน เขาได้รับตำแหน่งศิษยาภิบาลที่โบสถ์วอเตอร์บีชในเมืองเคมบริดจ์

1854– เขาเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรนิวพาร์คสตรีทในกรุงลอนดอน

1856– เขาแต่งงานกับซูซานนาห์ ทอมป์สัน และไปฮันนีมูนที่ปารีส ลูกแฝดของเขา ชาร์ลส์ จูเนียร์ และโธมัส เกิด มีคนำเยี่ยชีวิต 7 คนระหว่างความวุ่นวายขณะที่เขากำลังเทศนาที่เซอร์เรย์การ์เด้นส์ เขาแทบจะเลิกเทศนาไปเลย

1857– ก่อตั้งวิทยาลัยศิษยาภิบาล (The Pastors' College)

1861– คริสตจักรใหม่ของสเปอร์เจียนชื่อ เมโทรโพลิแทน ทาเบอร์นาเคิล (the Metropolitan Tabernacle) ได้เปิดในลอนดอน

1865– สเปอร์เจียนเริ่มตีพิมพ์นิตยสารรายเดือน The Sword and the Trowel

1867– สเปอร์เจียนเปิดสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าสำหรับเด็กชาย

1875– ซูซานนาห์ สเปอร์เจียนำเริ่ม องทุนหนังสือเพื่อจัดหาหนังสือคริสเตียนให้กับศิษยาภิบาล

1879– สเปอร์เจียนเปิดสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าสำหรับเด็กหญิง

1880– ครอบครัวสเปอร์เจีย บ้านใหม่ในำเวสต์ว

1887– บทความบางชิ้นใน The Sword and the Trowel เริ่มเหตุการณ์ซึ่งกลายเป็นที่รู้จักในชื่อข้อโต้แย้งเรื่องการเสื่อมถอย (the Down-Grade Controversy)

1888– สหภาพแบ๊บติสต์ (Baptist Union) ประณามสเปอร์เจียนสำหรับบทความของเขา และเขาออกจากสหภาพ

1891, 7 มิถุนายน– สเปอร์เจียนเทศนาครั้งสุดท้ายที่เมโทรโพลิแทน ทาเบอร์นาเคิล

1892, 31 มกราคม– สเปอร์เจียนำเสียชีวิตท่ ง ประเทศฝรั่

คุณรู้หรือไม่?

- หลังจากได้ออกจากบ้านค่ณป้ค่ณย่า ชาร์ลส์ยังคงกลับไปเยี่ยมพวกท่านทุกฤดูร้อนเป็นเวลาหลายปี รู้ว่างอยู่ที่นั่นเขาหาวิธีหาเงินเล็กๆ น้อยๆ ได้ เพราะค่ณย่าสัญญาว่าจะให้เงินหนึ่งเพนนีสำหรับท่กบทเพลงนมัสการที่เขาท่องจำได้ ซึ่งเทียบเท่ากับปรู๊ณ 5-7 ปอนด์อังกฤษหรือ 7-10 ดอลลาร์สหรัฐในจี บันทึกแต่ชาร์ลส์เรียนรู้เพลงนมัสการมากมายจนค่ณย่าไม่สามารถจ่ายได้ทันจึงต้องลดค่าต่อบ ทนลงครึ่งหนึ่งต่อมาเมื่อมีหนังสือบก ในบ้านค่ณป้ก็สัญญาว่าจะให้เงินชาร์ลส์หนึ่งเพนนีสำหรับทุกตัวหนังสือที่เขาจับได้ เขาจึงเปลี่ยนจากการท่องจำเพลงนมัสการมาเป็นการจับหนังสือแทนต่อมาในชีวิต เขายังคงจำเพลงเหล่านั้นได้และนำมาอ้างอิงในคำเทศนาหลายครั้ง

- สเปอร์เจียนำรักอาศัยอยู่ที่บ้านค่ณป้ค่ณย่าในนำวงท่องกฤษมีการเก็บภาษีหน้าต่าง ซึ่งหมายความว่าบ้านจะถ้กเก็บภาษีตามจำนวนหน้าต่างที่มี ภาษีนี้เริ่มต้นในปี ค.ศ. 1696 บ้านของเจมส์ สเปอร์เจียนำเนำร้านหลังให้มีหน้าต่างด้านหน้าแปดบาน เขาจึงปิดหน้าต่างอย่างน้อยสามบานด้วยปูนปลาสเต้อร์และปิดบานอื่นๆ ด้วยไม้กระดาน แนำวิดเบื้องหลังภาษีนี้คือ บ้านที่มีหน้าต่างมากมักจะมีราคาแพงและเจ้าของสามารถจ่ายภาษีได้มากกว่า สำหรับชาร์ลส์ในวัยเยาว์ ดูเหมือนว่ารัฐบาลกำลังเก็บภาษีการรู้แสงอาทิตย์ ซึ่งเป็นการตัดินำจี ทำให้เขารู้สึกสับสนำแต่การปิดหน้าต่างก็ไม่ใช่ความคิดที่ดีต่อสุขภาพ เนื่องจากบ้านถ้กจ่ดให้สว่างด้วยตะเกียงนำมันหรือก๊าซ ทำให้มีควันมากภายในนำร้านและผู้คนบ่นว่าอากาศไม่เพียงพอหลังจากการประท้วงหลายครั้ง ภาษีหน้าต่างจึงถูกยกเลิกในนำปี ค.ศ. 185

- เมื่อยังเด็ก สเปอร์เจียนำมีความอยากรู้อยากเห็นำกี่ยวกับธรรมชาติมาก ครั้งหนึ่งที่บ้านค่ณป้ค่ณย่า เขาเห็นแอปเปิลอยู่ในนำขวดและรู้ว่ามันนำเข้าไปอยู่ในนำนั้นได้อย่างไร แอปเปิลมีขนาดเกือบเท่ากับความกว้างของขวด จึงไม่สามารถผ่านคอขวดเข้าไปได้ และก็ไม่มีทางถอดก้นขวดออกได้เช่นำนำเขาพบคำตอบในนำที่สุดร้อนำมาดมาเมื่อเห็นำวดอกใบแขวนำอยู่บนต้นไม้โดยมีแอปเปิลเล็กๆ อยู่ข้างใน

เขาตระหนักว่าค่ณย่าได้วางแอปเปิลเล็กๆ ไว้ในขวด็ขณะ ่มันำังเติบโต่อ ้และนำขวด็ออกเ ื่อแอปเปิลโต่เ ็มท่ต่อมา เขาใช้เรื่องน้เป็นตัวอย่างประกอบความสำคัญของการนำเด็กๆ มาหาพระเยซูในขณะที่พวกเขายังเยาว์วัย

ในำข ะท่อ่านพระคัมภีร์ สเปอร์เจียนำเื่อมั่นว่าแม้ว่าพ่อแม่ของเขาได้ให้บัพติศมาแก่เขาหลังจากเกิด็ไ ่นาน แต่เขาควรรับบัพติศมาในฐานะผ้เชื่อ คริสเต่ยนำ่วนให็ ่เชื่อว่าบัพติศมาเป็ เครื่องมือแห่งพระค่ณและเป็ เครื่องหมายท่แสด็ ว่าพระเจ้าทรงชำระล้างบาปของผ้เชื่อ แต่แบ็บติสต์อย่างสเปอร์เจียนำิ ด็ ่าเครื่องหมายน้ควรใช้กับผ้ท่แสดงความเชื่อในพระคริสต์เท่านั้น ในำข ะท่คริสเต่ยนำื่นๆ เช่นพ่อแม่ของสเปอร์เจียนำคิด็ ่าเครื่องหมายเด่ยวกันำ ้ช้ไปท่พระสัญญาแห่งความร้อ ่พระเจ้าทรงทำไว้กับผ้เชื่อและลูกหลานของพวกเขา รวมถึงทารกด้วย เนื่องจากเขาอายุเพียง 16 ปี ชาร์ลส์จึงขออนุญาตพ่อเพื่อรับบัพติศมา ในต่อ แร้ จือ ์นและอ่ไลซาไม่พอใจกับการตัด็ินใจ ้ แต่พวกเขาก็ยอมให้ชาร์ลส์ทำตามจิตสำนึกของเขา

เมื่อสเปอร์เจียนมาเยือนำลอนำด็อ ั้งแรก ถนนหนทางถ้กจุดสว่างด้วยไฟก๊าซ ซึ่งเป็นสิ่งประดิษฐ์ใหม่ที่เปิดตัวในปี ค.ศ. 1807 ก่อนหน้านั้น ม่เพียงไฟถนนไม่ก่ดวงท่ใช้น้ำมันเป็นำ ื้อเพลิง และลอนำด็อ ่วนให็ ่มีด็และ ันำต์รู้ยามค่ำคืนำไฟถ้นำ ูกจ่ด็โด็ยค ่ด็ต่ะ ่ยง ซ่งเดินำไตามถนนก่อนพลบค่ำ พร้อมบันไดและเสายาว พวกเขามักจีะ ้องเพลงหรือผิวปากเพื่อให้ผ้คนร้ว่าพวกเขากำลังมา เมื่อถึงรุ่งเช้า พวกเขาก็กลับมาดับไฟ ไฟถ้นำนำ ้าเข้ามาแทนท่ไฟก๊าซในช่วงปลายศตวรรษท่ 19 อย่างไรก็ตาม ในำลอนำด็อนำยัง ไฟก๊าซเหลืออยู่กว่าสองพันดวง

สเปอร์เจียนำำได้ว่าเคยเฝ้าด้ไฟถ้นำ ูกจ่ด็ ่ละด็วง เขาไม่เคยเห็นคนจุดตะเกียง แต่สามารถมองเห็นว่าเขากำลังไปทางไหนได้โดยการมองตามแสงไฟให็ ่ท่กะพริบขึ้นตามทาง เขาปรารถนาว่าช่วิต์ องเขาจะเป็นำห็ ือนำ น จ่ด็ต่ะ ่ยง ท่ซ่อนตัวจากสายตาแต่จ่ด็ปรู้ะก ิญญาณของผ้อื่นด้วย “เปลวไฟแห่งชีวิตนิรันดร์”

ลอนำด็อนำในำศต์ ่ 19 ไม่ใช่สถานท่ปลอดภัยและด่ต่อสุขภาพสำหรับผ้อาศัยอยู่ ส่วนหนึ่งของปัญหาคือที่ตั้งของเมืองท่ส่งเสริมและกักเก็บชั้นห็ อกห็ าโดยเฉพาะในฤด้ใบไม้ร่วงและฤดูหนาว หมอกน้ทำให้เมืองไม่ปลอด็ ัย โด็ยเ พาะในำวลากลางคืนำเพราะหมอกทำให้ยากท่จะเห็นว่าเกิดอะไรขึ้นและใครกำลังมา สเปอร์เจียนบรรยายหมอกว่า “หนาเหมือนำเนำยละล ” และเป็น “ความชื้นที่เหนียว

เหนอะหนะไม่สบายตัวเห็ือนายแมงม่ม” ท่ห่อห่มผ้คน “ราวกับผ้าห่มเปียก”

- นอกจากหมอกน้แล้ว ควันจากบ้านเรือนำและโด้ยเฉพ อย่างยิ่งจากโรงงานท่ใช้ถ่านหินำป็นำชื้อเพลิงทำให้อากาศเป็นำันตรายต่อส่ขภาพอย่างยิ่ง สเปอร์เจียนำ ล่าวว่า ควันเหล่านี้ทำให้ดวงตาของพวกเขา “หลั่งน้ำตา” ควันทิ้งร่องร้อ ว้ทุกหนแห่ง ผ้าม่าน พรม และเสื้อผ้าต้องทำความสะอาดบ่อย ๆ ส่วนผู้ ที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพนำ่กลายเป็นอันตรายอย่างยิ่งในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1952 เมื่อมีผู้เสียชีวิตจากหมอกควันถึงสี่พันคน

- ในำี ค.ศ. 1857 ห็ ่งหรือสองวันำ่อนการเทศนาท่คริสตัลพาเลซ (Crystal Palace) สเปอร์เจียนและผู้ช่วยบางคนของเขาไปด้ว่าควรจะวางธรรมาสน์ตรงไหนเพื่อให้คนนับพันท่มาร่วมพิธีสามารถได้ยินคำเทศนา ในสมัยนั้นยังไม่ม่เครื่องขยายเสียง สเปอร์เจียนจึงต้องพูดด้วยเสียงดังที่สุดเท่าที่จะทำได้

- ในการทด็ อบเส่ยง สเปอร์เจียนำต่ะโก ่า “ “จึง ้พรู้ะเโปด็กของพรู้ ้า ผ้ทรงรับบาปของโลกไป” (ยอห์นำ1:29) ในขณะเด่ยวกัน มีชายคนหน่งกำลังทำงานอย่บนแกลเลอรีแห่งหน่ง โด็ยไ ่รู้อะไรเกี่ยวกับการทดสอบน้เลย สำหรับเขามันเหมือนเสียงจากสวรรค์ หลายปีต่อมา เมื่อชายคนนั้นใกล้จะเส่ยช่วิต์ เขาเปิดเผยว่าคำพ้ด็เ ล่านั้นได้นำเขามาหาพรู้ะครู้

- การปฏิวัติอ่ต์ าหกรรม (Industrial Revolution) เริ่มต้นในำอังกฤษ์ในำศต์วรู้ 18 และนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ให้กับปรู้ะเท ผลิต์ ัณฑ์หลายอย่างท่เคยผลิตโดยช่างฝีมือ เช่น ผ้า จาน เครื่องมือโลหะ และสบู่ ตอนนี้ถูกผลิตในโรงงาน ด้วยเหตุนี้ ช่างฝีมือและชาวนาจำนวนมากต้องย้ายเข้าเมือง ซ่งทำให้เมืองแออัด ัด็เ ่ย็ แต่เจ้าของโรงงานจ่ายค่าแรงให้คนงานน้อยมาก เพื่อความอย่รอด บางครอบครัวต้องให้ท่กคนำ ำงาน นั่นหมายถ่งทั้งผู้ชาย ผู้หญิง และเด็ก

- เด็ก ๆ ถูกจ้างงานโดยเฉพาะในโรู้งง ทอผ้าฝ้าย เพรู้พวกเขาตัวเล็กพอท่จะลอดเข้าไประหว่างเครื่องจักรขนาดให็ ่และคล่องแคล่วพอท่จะปีนขึ้นไปถ่งยอด็เ ือเอื้อมถ่งห็ อด็ ้าย มันเป็ งานท่อันตรายและน่าเหนื่อยหน่าย และหัวห็ ้างานในโรู้งง ก็ไม่ได้ใจี ่เสมอไป ในปี ค.ศ. 1833 ห็ ังจากได้รับแรู้งก ันจากสหภาพแรงงาน รัฐบาลได้ผ่านกฎหมายห้ามไม่ให้นายจ้างจ้างเด็กอายุต่ำกว่าเก้าปีและ

ลด ั่วโมงทำงานเหลือเก้าชั่วโมงต่อวันนำ ำหรับเด็กอายุต่ำกว่าสิบสามปี และสิบสองชั่วโมงต่อวันสำหรับผ้ ่ที่มีอาย ระหว่างสิบสามถึงสิบแปดปี แม้ว่าสิ่งนี้จะช่วยได้ แต่ก็ยังมีปัญหาอีกมาก เช่น การขาดการศึกษา สภาพความเป็นอย ่ท ่ย ่ำแย่ และความช่วยเหลือท ่ไม่เพ ่ยงพอสำหรับเด็กกำพร้าและหญิงม่าย นั่นคือเห ็ ่ผู ้ ่คริสเตียนบางคนเช่น สเปอร์เจียนำ ิ่มโครงการต่าง ๆ ของต ์นำเอง ื่อช่วยเหลือผู้คน และเรียกร้องให้คริสเตียนคนอื่น ๆ ช่วยเหลือด้วย

- เพื่อให้แน่ใจ ่าบรรดาเด็กชายในสถานเล ้ยงเด็กกำพร้าของเขาเติบโต ่อ ่างแข็งแรง สเปอร์เจียนำ ไ รวมก่ฬา บางอย่างไว้ในกิจกรรมประจำวันของพวกเขา เขายังสร้างสรู ่าย ำด้วย แม้ว่าสระว่าย ำจะไม่ใช่สิ่งประดิษฐ์ให ่ (ชาวโรมันโบราณก็ใช้มันแล้ว) แต่มันเพิ่งได้รับความนิยมในำโลกสมัยให ในช่วงกลางศตวรรษที่ 19 ไม่นานก่อนที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าของสเปอร์เจียนจะถูกสร้างขึ้น

- คำเทศนาท ่พิมพ์ของสเปอร์เจียนำ ป็นำ ่นิยมมากจนำ ำ ค.ศ. 1865 มียอดขายสองหมื่นห้าพันฉบับต่อสัปดาห์ นอกจากนี้ยังถูกแปลเป็นภาษาต่าง ๆ มากกว่ายี่สิบภาษา

- คอลเลกชันหนังสืออันำ ่าประทับใจของสเปอ ์เจียนำ ังคงเปิดให้ผู้เยี่ยมชมได้ดูที่ห้องสมุดสเปอร์เจียน (Spurgeon Library) ท ่วิทยาลัยพรู้ะ ิสตธรรมแบ็บติสต์มิดิ์เว เทิร์น (Midwestern Baptist Theological Seminary) ในแคนซัสซิตี้ รัฐมิสซูรี

- ขณะเย่ยมชมเมืองมองต ง ปรู้ะเทศ ั่งเศส ครู้อบ ัว สเปอร์เจียนำ ักจะเ ินำ ่าตามเส้นทางภูเขาในเทือกเขาแอลป์ โด็ ปกติแล้วซูซ่จะมีความอด็ท มากกว่าและสามารถเดินต่อไปได้นานกว่าสามีของเธอ

- ห็ ังจากการอภิปรายและอธิษฐานอย ้ระยะหน่ง คริสต์ ักรเมโทรู้โ ิแทนำ ทาเบอร์นาเคิลได้เลือกโทมัส สเปอร์เจียนให้เป็นศิษยาภิบาลคนต่อไป พ่ชายของเขา ชาร์ลส์เป็ศิษยาภิบาลของคริสต์ ักรแบ็บติสต์กรีนิช (Greenwich Baptist Church) และชาร์ลส์ได้รับห็ ้าท ่ดูแลสถานเล ้ยงเด็กกำพร้าท ่พ่อของเขาก่อตั้งขึ้นและต ่พิมพ์งานรวบรวมบางส่วนำ องพ่อ ซ้ซ่ช่วยแก้ไขและต ่พิมพ์อัตช่วประวัติสี่เล่มที่สเปอร์เจียนเขียนไว้ในช่วงชีวิตของเขา

ก้อยคำจากสเปอร์เจียน

ครั้งหนึ่ง ขณะที่ผมยืนครุ่นคิดอยู่ที่หน้าต่าง ผมเห็นแมลงวันตัวหนึ่งอยู่บนกระจก และพยายามใช้มือคว้าจับมัน เมื่อผมกางมือออก แมลงวันก็ได้อยู่ในมือผู้ แต่ยังอยู่ที่เดิมบนกระจก โดยแทบไม่ได้คิดอ่าน ผมพุ่งมือไปอีกครั้ง และคิดว่าผมจับมันได้แล้ว แต่ก็ได้ผลเช่นเดิม - สัตว์ตัวนำยังคงอยู่อย่างสงบที่เดิมไม่สนใจผม มันอยู่อีกด้านหนึ่งของกระจก และเมื่อผมเห็นว่าเป็นเช่นนั้นผู้ก็ยอมแพ้ให้กับความโง่เขลาของตัวเองไม่ได้ ผู้ที่พยายามหาความสุขโดยนอกพระคริสต์ก็จะประสบความล้มเหลวเช่นเดียวกัน เพราะพวกเขากำลังแสวงหาในที่ผิดของกระจก เมื่อเราอยู่ฝั่งเดียวกับพระเจ้าและเชื่อในพระคริสต์แล้ว เราได้รับการชำระและการอภัย การแสวงหาความชื่นชมยินดีของโลกจะประสบความสำเร็จ แต่จนกว่าจะถึงตอนนั้น เราจะทำงานอย่างเปล่าประโยชน์และใช้กำลังไปโดยเปล่าดาย - จากอัตชีวประวัติ เล่ม 1 บทที่ 14

เด็กเล็กๆ สามารถและมักจะส่งสารแห่งการเยียวยาให้กับคนรอบข้างได้ สาวใช้ตัวน้อยที่รับใช้ภรรยาของนาอามานได้ทำประโยชน์ให้กับวีรบุรุษชาวซีเรียเมื่อเธอกล่าวว่า “เพียงแค่นายผู้ชายไปอยู่กับผู้เผยพระวจนะซึ่งอยู่ในสะมาเรีย แล้วท่านจะได้รักษาโรคเรื้อนของเจ้านายเสียให้หาย” (2 พงศ์กษัตริย์ 5:3) ผมไม่สงสัยเลยว่าเด็กเล็กๆ มักจะนำวิญญาณที่มืดบอดไปสู่ความสว่าง และแม้แต่ผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่ก็เคยเป็นหนี้บุญคุณเด็กๆ เราจะลืมแซมสันได้หรือ ชายที่แข็งแรงและมีกล้ามเนื้อเป็นมัดๆ เต็มไปหมด แต่กลับตาบอดเพราะความโง่เขลาของตัวเอง? เขาไม่สามารถรับใช้พระเจ้าของเขาได้โดยไม่มีความช่วยเหลือจากเด็ก ดังนั้นเขาจึงพึ่งบเด็กชายที่จูงมือเขาว่า “พาฉันนำไปคำเสาที่รองรับตึกนั้นเถิด ฉันจะพิงเสานั้น” (ผู้วินิจฉัย 16:26) และเด็กชายก็นำวีรบุรุษตาบอดไปยังที่ซึ่งเขาโน้มตัวลงสู่กำลัง และแก้แค้นชาวฟีลิสเตียที่ทำให้เขาตาบอด บ่อยครั้งเหลือเกินที่ชายแข็งแรงกลับกลายเป็นคนที่ต้องให้เด็กสักคนนำคุณส่วนให้ไปโดยเด็กสักคนนำคุณส่วนให้ไปคงจำได้ถึงเวลาที่คุณถูกเด็กเล็กๆ นำเหมือนที่บอกว่า “เด็กเล็กๆ จะนำพวกมันไป” (อิสยาห์ 11:6)

ผมเชื่อจริงๆ ว่าเด็กๆ ในลอนดอน คือมิชชันนารีที่ดีที่สุดในเมืองซึ่งเรามี และเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่ดีที่สุดซึ่งเราจะหาได้ พวกเขามาที่โรงเรียนของเรา และที่อื่นอย่างก็มีความสุขและบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ที่นั่น แต่พวกเขามักจะกลับบ้านไปยัง

บ้านที่พวกเขาถูกส่งมาเพื่อกำจัดพวกเขา และไม่มีเหตุผลที่ดีกว่านั้น แต่เมื่อพวกเขากลับบ้านพวกเขาทำอะไร? ถ้าคุณเป็นนักแสวงบุญที่ร้องเพลงและไปเยี่ยมบ้านบางหลังด้วยความปรารถนาที่จะร้องเพลงนมัสการไพเราะ ปรู้ ้ก็คงจีปีดีใ ่หน้าคุณ แต่ทอมม่ตัวน้อยจะร้องเพลงที่บ้าน และพ่อก็จะพูดว่า “มาร้องเพลงของลูกให้พ่อฟังหน่อยสิ” เพราะในความเห็นของเขา เสียงของทอมม่ไพเราะกว่าของคุณมาก และรู้ธตั๋วนำ เมื่อกลับบ้าน ก็เล่าให้พ่อฟังว่าครูของเธอพูดอะไร พ่อไม่สนใจอาจารย์ และเขาก็ไม่เชื่อในศาสนา แต่คุณเห็นไหม เขารักรูธมาก และรูธก็พูดจาน่ารักมาก เขาจึงชอบฟังเธอ แม้แต่เล่าสิ่งที่เธอพ้ด็ ห้เพื่อนๆ ฟัง การพ้ด็ ิด็ ัด็แล การพ้ด็ ัวของเธอก็น่ารักสำหรับเขา หัวใจของเขาต้องได้รับการประทับใจ ตอนนี้ที่รูธร้องเพลงให้เขาฟัง

–จากคำเทศนา “เด็กๆ และเสียงโฮซันนาของพวกเขา” 14 พฤษภาคม 1884

สิ่งสุดท้ายที่ผมต้องการจะพูดคือ ผมปรารถนาอย่างยิ่งที่จะให้คุณที่ยังไม่ได้เข้าร่วมในกองทัพขององค์พระผู้เป็นเจ้าของผม จี มาหาพรู้ งค์ เพราะคุณเห็นว่า พระองค์ทรงเป็นองค์พรู้ ้เป็นเจ้าที่กรุณาและเมตตาเพียงใด! คนหนุ่มทั้งหลาย ถ้าคุณได้เห็นแม่ทัพของเรา คุณจะ [คุกเข่า] ลงและวิงวอนพรู้อ ์ให้ปล่อยคุณเข้าสู่แถ้ ของผู้ที่ติดตามพรู้ะองค การรับใช้พระเยซูคือสวรรค์ ผมเป็นนายทหารผู้ทำห็ ้าที่รับสมัคร และผมอยากจะหาทหารให็ ่สักไม่กี่คนในตอนนี้ ที่กคนนำ้องรับใช้ใครสักคนำเราไม่มีทางเลือกในำเรื่องนั้น คนำ่ไม่มีนายคือทาสของตัวเอง จงเชื่อเถิด็ ่า คุณจะรับใช้ซาตานหรือพรู้ะ ิสต์รับใช้ตัวเองห็ ือพรู้ ้ช่วยให้รอด คุณจะพบ ่าบาป ตัวเอง ซี ต์ น และโลกเป็ นายที่โหด็ ้าย แต่ถ้าคุณสวมเครื่องแบบของพระคริสต์ คุณจะพบว่า พรู้ะองค์ทอ่อนสุภาพและถ่อมใจมาก จี คุณจะพบการพักสงบสำหรับจิต์ ิญญาณของคุณ พรู้อ ์ทรู้งเป็ ่ทัพใจกี ้างที่สุดไม่เคยมีใครรู้เ ือนพรู้อ ์แม้ในบรรดาสุ่ดยอด็ ้าชาย พรู้อ ์ทรู้ง ้ในำ่วนที่ต่อสู้รุนแรงที่สุ่ดเ มอ เมื่อลมพัดหนาว พรู้อ ์มักจะอ ้ฝังที่หนาวเย็นำ องเนินเขา ปลายที่หนักที่สุดของไม้กางเขนมักจะอ ้บนบ่าของพระองค์เสมอ ถ้าพระองค์สั่งให้เราแบกภาระ พระองค์ก็ทรงแบกด้วย ถ้ามีสิ่งใด็ ่มพรู้ะค่ ใจกว้าง กรู้ณ และอ่อนโยน - แม้กระทั่งความรักที่ล้นเหลือและมากเกินพอ - คุณจะพบสิ่งเหล่านั้นในพระองค์เสมอ

–จากคำเทศนา “บทบัญญัติของดาวิดเรื่องการแบ่งปันของที่ริบมาได้” 7 มิถุนายน 1891

คำขอบคุณ

ผมควรเริ่มด้วยการขอบค่ณเด็ ิด ว้ลลิน (David Woollin) ซ่อ่โอของสำนักพิมพ์ Reformation Heritage Books ผ้ซ่งยืนกรู้ ให้ผมเขียนหนังสือเล่มน้มากกว่าใคร และผมขอขอบค่ณท่กคนำ่ Reformation Heritage Books สำห็ ับการสนับสนำ่ และกำลังใจ - โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้อำนวยการฝ่ายจัด็ ิมพ์ของผม เจี ์ คอลลิเยร์ (Jay Collier) ผ้ซ่งนำผมด้วยความอดทนและปัญ าในขณะท่ผมดิ้นรนเพื่อเขียนห็ ังสือเล่มน้ ให้เสร็จท่ามกลางกำหนดเวลาอื่น ๆ

ผมขอขอบค่ณ จีออ ฟ์ ชาง (Geoff Chang) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ด้านประวัติศาสต์ ์ศาสนศาสต์ ์และภัณฑารักษ์ของห้องสมุดสเปอร์เจียนท่วิทยาลัยพระคริสตธรรมแบ็บติสต์มิดเวสเทิร์น ท่อ่านต้นฉบับและให้คำตอบ ความคิดเห็น และข้อเสนอแนะท่เป็นประโยชน์ และขอขอบค่ณปีเตอร์ ซาคิส (Peter Sakis) ผู้ก่อต้งเว็บไซต์ Charles H. Spurgeon - Prince of Preachers (http://www.princeofpreachers.org) ที่ได้อ่านต้นฉบับและให้กำลังใจมากมายกับผม

ชาร์ลส์ สเปอร์เจียนได้รับการยกย่องให้เป็นหนึ่งในนักเทศน์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์คริสตศาสนา ในหนังสือเล่มนี้ ซิโมเนตตา คาร์ เล่าให้เราทราบว่า ชาร์ลส์วัยเยาว์เรียนรู้ที่จะพึ่งพาพระคริสต์เพียงผู้เดียวเพื่อความรอด และเขาไม่เคยเหน็ดเหนื่อยที่จะชี้ผู้อื่นไปหาพระผู้ช่วยให้รอดของเขา จงดูว่าพระเจ้าทรงใช้เด็กบ้านนอกผู้นี้ในการเทศนาแก่คนนับพัน จัดการอบรมให้บรรดาศิษยาภิบาล ก่อตั้งสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า และยืนหยัดต่อต้านผู้ที่ปฏิเสธคำสอนพื้นฐานของพระคัมภีร์ หนังสือเล่มนี้รวบรวมภาพประกอบที่สวยงาม ข้อเท็จจริงที่น่าสนใจ และเรื่องราวที่น่าประทับใจ เพื่อแนะนำนักอ่านวัยเยาว์ให้รู้จักกับนักเทศน์ชาวอังกฤษผู้แสนสำคัญท่านนี้

"ช่างน่าประทับใจที่ชาร์ลส์ สเปอร์เจียนรักองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเขา! ในวัยรุ่น เขาได้กลับใจและรับบัพติศมา และนับแต่นั้นมา เขาก็กลายเป็นสาวกที่ร้อนรนและผู้ประกาศพระเยซูคริสต์ ตลอดชีวิตของเขา สเปอร์เจียนไม่เคยสูญเสียความปรารถนาที่จะยกย่องพระเยซูเจ้า การอ่านเรื่องราวชีวิตของสเปอร์เจียนในเวอร์ชั่นที่หวานชื่นและเรียบง่ายนี้ ควรชี้นำให้เด็กๆ และผู้ใหญ่เดินตามเส้นทางเดียวกัน โดยมีดวงตาและจิตใจจดจ่ออยู่ที่พระผู้ไถ่องค์เดียวกัน"

—เจเรมี วอล์คเกอร์ ศิษยาภิบาลคริสตจักรแบ๊พติสต์เมเดนบาวเออร์ เมืองครอว์ลีย์ ประเทศอังกฤษ

"หนังสือ 'ชาร์ลส์ แฮดดอน สเปอร์เจียน' โดยซิโมเนตตา คาร์ เป็นหนังสือที่งดงามทั้งการออกแบบและเนื้อหา ด้วยทักษะของนักเล่าเรื่องชั้นครู คาร์ทำในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ เธอถ่ายทอดชีวิตอันแทบจะเกินจะเข้าใจของสเปอร์เจียน และสรุปย่อได้อย่างสร้างสรรค์สำหรับเด็กๆ หนังสือของคาร์เป็นหนังสือที่น่ารื่นรมย์ มีสาระ และอ่านง่าย ลูกสาววัย 9 ขวบของผมอ่านพร้อมกับผม และเราต่างก็ชื่นชอบหนังสือนี้มาก 'ชาร์ลส์ แฮดดอน สเปอร์เจียน' จะถูกวางในห้องสมุดครัวสเปอร์เจียนอันใหญ่โตของครอบครัวเรา และจะถูกนำมาใช้บ่อยๆ กับลูกๆ หลานๆ ของเรา"

—เรย์ โรดส์ จูเนียร์ ผู้เขียน *"จนกว่าจะถึงสวรรค์: เรื่องราวความรักที่ไม่เคยเล่าของชาร์ลส์และซูซี่ สเปอร์เจียน"*

ซิโมเนตตา คาร์ เกิดในประเทศอิตาลีและได้อาศัยและทำงานในวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน เธอเคยเป็นครูประถมศึกษา และสอนลูกทั้งแปดคนที่บ้านเป็นเวลาหลายปี เธอเขียนให้กับหนังสือพิมพ์และนิตยสารทั่วโลก และได้แปลงานของนักเขียนคริสเตียนหลายท่านเป็นภาษาอิตาลี ปัจจุบันเธออาศัยอยู่ในซานดิเอโกกับสามี โธมัส และครอบครัว เธอเป็นสมาชิกและครูรวีวารศึกษาที่คริสตจักรคริสต์ยูไนเต็ดรีฟอร์มด์ ซานตี แคลิฟอร์เนีย

แมตต์ อบราซาส เดินทางจากแคลิฟอร์เนียไปฝรั่งเศสเพื่อศึกษาแนวทางศิลปะที่แตกต่างกัน เขาชื่นชอบการสร้างสรรค์และสอนศิลปะ ปัจจุบันผลงานของเขาถูกจัดแสดงที่แกลเลอรี่สมิธไคลน์ ในโบลเดอร์ โคโลราโด้ แมตต์อาศัยอยู่กับภรรยา เรเบคกา และลูกชายสองคน ซอร์บาและไรเนอร์ ในลาฟาแยตต์ โคโลราโด้

ISBN 978-616-94949-7-3

หมายเหตุ: หนังสือเล่มนี้เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 7-12 ปี